ידיעות אחרונות הכפר הירוק

עיתון בית הספר הכפר הירוק	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	מנהלת נעמי אלישיב	עורכת ומורה מלווה ורדה קרין	עורכת ראשית עדן סנדרובסקי	עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	יום שישי, י"ח בסיון תשע"ה 5.6.2015

עושים טוב!

תלמידות נעל"ה חונכות נשים מבוגרות, תלמידי י"א חוגגים עם ילדים חולי סרטן ושכבה ז' נפגשים עם חיילי מג"ב ● אנחנו עושים רק טוב ומקבלים בתמורה חום, אהבה והמון ערכים, עמ' 14

ההצלחה נמשכת

ראיון מחצית עם תלמידי בית הספר הבינלאומי EMIS שהתחיל לפעול השנה ● עמ' 21

ספר לי סיפור

שירים וסיפורים חדשים בתחרות המסורתית של הכפר 2015, גם נורית זרחי הקשיבה ● עמ' 19

2

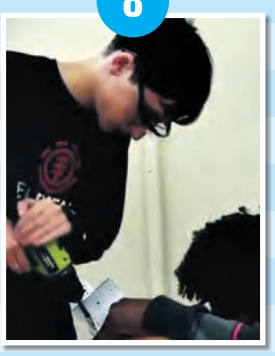
אורחים לרגע
מכל המבקרים השכלנו
חדשות

4

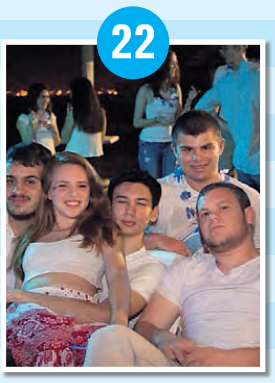
יום הבוחר
שלל פעילויות לקראת הבחירות
24 שעות

8

לא רובוטים
הכל על פרויקט רובוטיקה
24 שעות

22

אומרים שלום
נפרדים מהיודביתניקים
מסלול

הכפר מארח

מצדיעים לו

בני גנץ, הרמטכ"ל היוצא ובוגר הכפר, ביקר אצלנו והזכיר לכולנו כמה חשובים הערכים שאנחנו מתחנכים עליהם גם היום ● השראה (1)

אין זה רגיל שהרמטכ"ל נכנס לחדר ואף אחד לא מצדיע לו. אין זה רגיל שהרמטכ"ל נכנס לחדר ובמקום לחלק פקודות, אומר תודה. אין זה רגיל, אך דברים אלו בכל זאת התרחשו ביום חמישי ה-12 בפברואר, כאשר בני גנץ הגיע לבקר בכפר הירוק.

אנחנו התלמידים, אמנם לא הצדענו ולא צייתנו, אבל ישבנו וחייכנו חיוך גדול. לפנינו עמד אחד משלנו. יוצא הכפר, בוגר המשק, שורד התיכון. אחד משלנו שכבר הגיע להישגים מרשימים. אחד משלנו שלמרות מי שהוא לא היסס לחייך, לנופף ולצחוק, לרדת אל העם ואפילו לשיר יחד עם חבורת הזמר. או לפחות לנסות. גם בני גנץ, גדל בכפר הירוק.

בתופים, בקצב ובאחידות, התזמורת פתחה את האירוע בנגינה שלא הייתה מביישת שום מצעד צבאי. כולם האזינו בנעימים ובהשתאות למוזיקה המהנה וכמונו גם הרמטכ"ל שישב לצד סיסקו (מנהל הכפר). כולם, כולל הרמטכ"ל היו לקבוצת אנשים אחת, אשר המשותף לה הוא הכפר הירוק, הבית החם שמלווה את אותנו, מצעירים עד בוגרים כולל הטווסים.

בני גנץ, עלה לבמה מחויך כמו חייל ששב הביתה. בשבילנו הוא הרמטכ"ל, אבל בשבילו הוא בוגר שעומד על הבמה שעליה השקיף לפני כל כך הרבה שנים. שמולה ישב ועליה הסתכל כשהיה תלמיד ונער מתבגר. את האנשים שעליהם הסתכל לפני שנים כמודל לחיקוי אנחנו ראינו כאשר הסתכלנו עליו.

גנץ נשא מסר פשוט. הכי פשוט, וגם הכי חשוב. הגעתי לכפר לא כמקבל החלטות ולא כחייל מספר אחת. הגעתי כדי לומר תודה. זה מה שרצה לומר לנו וזה מה שרצה שנעריך. בני גנץ עמד על הבמה ואמר תודה לכפר על מה שנתן לו. הוא סיכם את הדברים בשלוש נקודות: אחריות, מעורבות חברתית ויכולת עשייה. אלו הן שלושת התכונות שעוצבו אצלו כאשר היה תלמיד, שעליהן התחנך ושמנחות אותו עד היום.

כמובן, הרמטכ"ל לא שכח לסיים באיחול האולטימטיבי והנכון שעורר תקווה בנו התלמידים: "בכפר צריך לעשות שלושה דברים: ליהנות! ליהנות! ליהנות!"

סופי שרף, י"א/8

הצד השני של המטבע

בשיעור שטח בהדרכת שחר סתיו מורה לשטח, טיילנו בשטחי הנרקיסים בכפר. במסגרת הסיור, תוך כדי הליכה, התגלה לעיניי מטבע מדהים מהתקופה הביזנטית. ממצא זה מלמד על ההיסטוריה של הביזנטים בארץ ישראל במיוחד באזור המרכז בשטח הכפר הירוק. עצם מציאת המטבע ריגש אותי מאוד, לא כל יום מוצאים ממצאים כאלה.

החוק הישראלי מתיר לשמור על המטבע, ורק אם מוצאים שלושה פריטים ויותר יש להודיע לאגף העתיקות.

בטי מנדלבליט, ח'/5

המנהלת שלנו

נעמי אלישיב

לגעת בשמיים

תלמידים יקרים,
הימים חולפים, שנה עוברת והמנגינה לעולם נשארת. המנגינה שאני שומעת – נעימה מאוד לאוזן: קולות של למידה ועשייה.
זאת היתה שנה של פעילות מבורכת הן אצל המורים אבל בעיקר אצלכם, התלמידים, נגעתם בשמיים בכל תחום אפשרי.
אהבתי את מעורבותכם בנושאים חברתיים בכפר ומחוצה לו בלי שהדבר יפגע בהישגיכם הלימודיים.
אתם ממשיכים להוביל בדרך למצוינות ומשמשים מקור השראה וגאווה לכולנו.
אני מאחלת לכם קיץ רגוע וחופשה נעימה.

ידיעות אחרונות מהדורת בתי ספר

ידיעות אחרונות עיתון בית ספר הכפר הירוק
עורכת ומורה מלווה ורדה קרין | **עורכת** עדן סינדרובסקי
יועץ טכנולוגי רודי רודיטי | **כתבים** עדן סינדרובסקי, סופי שרף, שחר סתוי, אבישג רוזנבאום, דור געש, בטי מנדלבליט, עדי דר, אנג'ליקה בוז'ור, אלונה בלקין, רם לוי, עמנואל רייכמאן-פולג, איילה פיין, מאיה גיבורי, תומר שנקר, ניר גילס, עילי טלאור, דנה יצחק, ריטה ברזובסקי, רעות בלאס, דניאל גפן, דנה פאר-מוסקוביץ', בן אביב, גל בורץ, עינת פוליטי חלפון, אלה זליקובסקי מולר, איתמר לוין, לי בלזר, איה בוגוד, שלי קלימובסקי, גיא גלאט, יונתן גדות, רוני בר-אור, מיכל סבר, רועי חושן, רוני מרקוביץ', יהל ששון, יובל בונה, ניב ארביב, אמיר בן אלון, יהב ישי, שון ברהב | **עורכת אחראית** תאיר שכנר רוכמן | **עיצוב גרפי** אסנת סברלו

מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 |
דוא"ל: yt@yedioth.co.il | **כתובת:** רח' נח מוזס 2, תל-אביב

זכויות אדם זה לכוווולם!

נשיאת העליון לשעבר ביקרה בכפר ודיברה על המתח שבין האינטרס הציבורי לזכויות הפרט, על תפקידו של בג"צ, על חוק הלאום והמידרג שהוא יוצר לרעת הערכים הדמוקרטיים ● השראה (3)

נשיאת העליון לשעבר ביניש עם הדס גוטליב מורה לאזרחות

בעקבות יום זכויות האדם הבינלאומי המצוין ב–10 בדצמבר הגיעה דורית ביניש, הנשיאה בדימוס של בית המשפט העליון, להרצות בפני תלמידי י"ב על זכויות האדם ומשמעותן בחברה.

"זכויות אדם הוא ביטוי שנראה בשיח שלנו היום כמובן מאליו. כל ילד בגן יודע להגיד 'זכותי!' אך אל לנו לשכוח כי המושג הזה קיבל פירושים שונים בתקופות שונות. פעם היו זכויות האדם בחברות מסוימות מיוחסות רק לגברים לבנים, בטח שלא לילדים, לנשים או לעבדים. נקודת המפנה במשמעות של זכויות האדם הייתה לאחר זוועות מלחמת העולם השנייה. העולם התעורר," אמרה ביניש.

ביניש התחילה את הרצאתה בנקודת ההתחלה, ה–10 בדצמבר 1948 – היום שבו ניתנה הצהרת זכויות האדם של האו"ם. העידן שלאחר תום מלחמת העולם השנייה.

ביניש המשיכה ואמרה כי זכויות אדם הן לא דבר אבסולוטי. לפעמים על מנת להגן על אינטרס ציבורי רצוי ואף הכרחי לפגוע בזכויות, כיוון שאין חופש מוחלט לכל אחד, וחופש של אדם אחד יכול לפגוע בזכויותיו של אדם אחר. לכן יש לענות על מספר שאלות מנחות: מהן הנסיבות שבהן מותר לפגוע בזכויות? באיזו מידה מותר לפגוע בהן? ובאיזו אופן? זהו תפקידו של בג"צ לענות על שאלות אלה.

אין מוסד שהוא כל יכול, סיפרה ביניש. אם הכנסת מחוקקת חוק הפוגע בזכויות אדם באופן שאינו מתאים לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, לבג"צ יש הסמכות במדינת ישראל לומר "חוק זה איננו חוקתי, ולכן אינו יכול לעמוד ויש לשנותו".

בהמשך הרצאתה הרחיבה ביניש על תפקידיו של בית המשפט העליון לעומת בג"צ; על משפט של אליס מילר, החיילת שעתרה לעליון בבקשה להצטרף לקורס טיס שעד שנת 1994, שנת המשפט, לא היה פתוח לנשים בצה"ל; על ההפליה בשכר בין גברים ונשים, ועל המשפט שהתקיים בנושא שבסופו של דבר הביא לחקיקת חוק שכר שווה לעובד ולעובדת; המרכיבים השונים של חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, מה נכלל בו ומה אינו נכלל.

אחת השאלות שהופנו אל ביניש בסוף ההרצאה הייתה "מהי עמדתך בנוגע לחוק הלאום, ועד כמה היה משפיע חוק זה בפועל לו היה עובר?" על כך ענתה כי הבסיס של מדינת ישראל, עליו מושתתת מגילת העצמאות שלנו, הוא דמוקרטי לא פחות משהוא יהודי. הצעת חוק הלאום מייצרת מידרג ששם את הערכים הדמוקרטיים בספסל האחורי. תיווצר א–סימטריה בין הערכים היהודיים לערכים הדמוקרטיים, ולכן חוק הלאום במתכונת שהוצגה בכנסת לאחרונה אינו תואם את מכלול ערכיה של מדינת ישראל.

אני בטוחה שאני מדברת בשם כל תלמידי שכבה י"ב כאשר אני אומרת שהרצאתה של ביניש הייתה מרתקת במיוחד, שכן נושאים כמו זכויות אדם, שוויון מגדרי, אופן חקיקת החוקים במדינה – הם דברים שלמדנו עליהם בכיתות בשיעורי אזרחות, ושלפתע קיבלו משמעות אחרת כשביניש יישמה אותם בעזרת דוגמאות מהשיח הציבורי היומיומי של המדינה.

זאת ועוד, אי אפשר להתעלם מהעובדה שאחוז לא מבוטל מתלמידי השכבה הם כבר בעלי זכות הצבעה, או יהיו בעלי זכות הצבעה לקראת הבחירות הקרובות, ופתאום כל החומר המשעמם שלמדנו בשיעורים הוא רלוונטי מאוד לגבינו, ואנו מסתכלים עליו לפתע מנקודת מבט שונה לחלוטין.

עדן סינדרובסקי, י"ב/8

יש עתיד? שי פירון, ח"כ ושר החינוך לשעבר, מרצה לשכבה י"ב על מצע מפלגת יש עתיד ואחר כך בשיחה אינטימית עם חברי מגמת רובוטיקה

כמו טיל לחיבורים

משנה: זוהיר בהלול, שביקר בכפר, מחבר בסיפור חייו הישראלי בין הנקודות שלפעמים נדמה לנו שלא מתחברות ● השראה (2)

בהלול עם תלמידים ומורים

הרבה ילדים בכפר משתתפים ברובוטיקה, שהיא יוזמה מבורכת, שנותנת מקום ליצירתיות של התלמידים, מפתחת את היוזמה שלהם ומאפשרת להם להתבטא. את כל הדברים האלה רצו להביא לילדים מנצרת, שכנראה לא היו מקבלים הזדמנות להיחשף לפרויקט הזה בלי היוזמה המבורכת של ילדי ה־FRC, קבוצת הרובוטיקה של התיכון.

לכנס שאליו באו משתתפי הרובוטיקה בכפר והילדים מנצרת, הוזמן גם ח"כ זוהיר בהלול, ערבי ישראלי שהוא גם אחד משדרי הכדורגל הבכירים בישראל, בתחום שבו אין כמעט ערבים ישראלים, והוא משמש השראה לערבים ישראלים שרוצים לבעוט בתקרת הזכוכית.

בעברית הרהוטה והמוכרת שלו, סיפר בהלול את סיפור חייו המעניין, השזור לכל אורכו עם זהותו הערבית. בצעירותו, הדחיק את חלומותיו להיות שדרן כדורגל בגלל היותו ערבי, על אף שכמו כל חובב ספורט מושבע הוא היה קורא בעיתוני הספורט בעברית ומשחק כדורגל בשכונה. בהמשך הוא הלך ללמוד הוראה, משום שכמו שאמרה לו אמו "זה המקצוע היחיד שבו לא יכולים לסרב לך". אבל רק כשהחל לשלוח כתבות לעיתון הוא קיבל את ההזדמנות המיוחלת, שאותה ניצל עד תומה. בהלול הפך להיות שדרן כדורגל, אך גם דיבר על הבעיות שיש בחברה הישראלית ביחסה לערביי ישראל.

עכשיו בהלול נכנס לכנסת כחבר מפלגת העבודה, ואני מקווה שהוא יצליח לקדם את הדברים שעליהם הוא מדבר כל השנים, שאותם הצליח להסביר כל כך טוב במפגשו איתנו ולגרום לכך שהילד הערבי הבא שיחלום בגדול לא יצטרך להסתיר את חלומותיו.

דניאל גפן, ט'/2

רוצים עוד מירה עוד, זמרת ושחקנית, בבוקר שירה בכפר הירוק במסגרת פרויקט דו קיום

הולכים לבחירות

אנחנו רוצים שינוי!

הבחירות האלה היו על מילה אחת שהתגלגלה בינינו – על אכזבה ● ולמרות זאת, ולמרות הפוטנציאל שיש בישראל והוא אינו ממומש, יש רק תשובה אחת לכל השאלות – להביא את שינוי

בחודשיים האחרונים יש מילה אחת שמרחפת באוויר. מילה אחת שמלווה כל רטט בטלפון שמתריע לי על מבזק מ־Ynet, מילה אחת שהעיתונים מנצלים אותה כדי למכור עוד עיתונים והטלוויזיה מנצלת אותה כדי למלא זמן שידור. המילה הזו היא אכזבה.

למה אכזבה? כדי לענות על השאלה הזו, איאלץ לחזור אחורה לתחילת דצמבר 2014, ליום אחד שבעצם מסכם מתח של שבועות שהגיע לשיאו כאשר בנימין נתניהו, ראש הממשלה, החליט לפטר את השרים יאיר לפיד (שר האוצר) וציפי לבני (שרת המשפטים) מהממשלה שלו.

לא מצליחים להסכים

הסיפור מתחיל בכך שבמשך שבועות חברי הממשלה לא הצליחו להגיע להסכמה על התקציב הדו־שנתי, שצריך להיות מאושר על ידי כל חברי הממשלה. אלו הם אותם חברי ממשלה שאנחנו בחרנו, שהבענו בהם אמון, ושבשבילם השקענו חודשים של הקשבה לקמפיינים, חשיבה ואפילו יום מהפרנסה שלנו כדי ללכת לקלפי להצביע.

אותם חברי הממשלה שהבטיחו לנו בקול נמרץ שיפעלו לטובתנו. שהבטיחו לנו דברים שהם לא טרחו לנסות לקיים. הצעות של חוקים שלא עברו וחוקים שלא רצינו שיעברו, והכל מנוגד למה שהבטיחו לנו בהתחלה. באותם חודשים שלפני הבחירות שבהם הפוליטיקאים הישראלים הרשו לעצמם לתעתע באזרחי ישראל שלא גומרים את החודש ושלא מקבלים חינוך או שירותי בריאות מספיק טובים.

הם הרשו לעצמם להבטיח הבטחות ושיש עתיד ושישראל חזקה ושאנחנו מלוכדים. אבל השאלה שלי היא איפה אנחנו היום? או יותר נכון בדצמבר, כשהממשלה בזבזה שנתיים מהזמן היקר של האזרחים שרק מתדרדרים במצבם הכלכלי או הבריאותי או בזבזה מזמנם של הילדים שסבלו מרפורמות משוגעות במערכת החינוך שנעשו על ידי אנשים שלא טורחים להיות מחוברים למציאות שם למטה. אנחנו בשום מקום. אפילו, חזרנו אחורה.

הכל מתחיל באכזבה

הלוואי שיכולתי לומר, שפירוק הכנסת ובזבוז הזמן של הציבור היא הסיבה היחידה לכך שמילת היום, מילת החודש והמילה שרודפת את כולנו בזמן האחרון היא אכזבה. אבל לצערנו הרב, כאן זה לא נגמר. ההפך, כאן זה רק מתחיל.

מהיום שבו נודע כי בחירות לפנינו, הטלפון שלי לא הפסיק לרטוט. מבזקי Ynet עלו בהמון־ניהם במכשירים וכך גם התראות מהארץ (לשם האיזון). אלו לא היו החדשות הרגילות. אלו לא היו אירועי הטרור שאותם אנו רגילים לשמוע, התפרעויות בירושלים או אפילו פיגועים בצרפת, אלו לא היו מקרי אלימות נגד קשישים או מקרי בריונות נגד ילדים או אפילו מקרי הסתה כנגד ערבים. אלו היו מקרי שוחד. מקרי שחיתות. מעילה בכספים ומעילה באמון הציבור. עוד ועוד הוד־עות זרמו והטלפון לא מפסיק לרטוט. שר פה, סגן שר שם, וכמעט כל הכנסת מעורבת. העמדה לדין של חנין זועבי או הקלטה של שר התחבורה ישראל כץ שבאדישותו אומר לאמא אבלה על שני בניה "להתמקד באבלה" ולא להציק לו עם שאלות.

לכן שותפיי לכאב, אני קוראת כאן בקול גדול שהלוואי שי־כולתם לשמוע – אכזבה! אכזבה! ושוב פעם אכזבה! כמה אנחנו עוד יכולים לס־פוג? כמה זמן נחכה בלי שלא יתרחש כאן שום שינוי? כמה זמן עוד נותר לנו עד שהמ־דינה שלנו, שלדעתי יש לה פוטנציאל גדול, תתחיל להתפורר? או יותר גרוע תפנה גב לדמוקרטיה ול־עולם שעוד איכשהו פה ושם תומך בנו ותתחיל לפנות ליהדות.

בדרך כלל חשוב לי מאוד לסיים כתבות בנימה אופטי־מית או באיזה מסר חשוב שנוכל להפיק ממנו לקח ולפעול ליישמו. אבל כשמדברים על ההווה, על בנימין נתניהו ועל נפתלי בנט או יאיר לפיד, אין לי שום מסר אופטימי. אין בי אפילו רצון קטן לשבח אותם על איזה מעשה טוב או מועיל שעשו. כי המעשה הזה אם היה קיים היה היוצא דופן. שינויים טובים לא קורים כאן יותר מדי וכמעט אף פעם. מישהו שפועל לטובת העם אנחנו מוצאים רק לעיתים רחוקות. לצערי, כאן השגרה היא שפוליטיקאים חשודים בפלילים, או מועלים בכספים או סתם מזלזלים באזרחים.

השגרה היא לצאת מנקודת הנחה שפוליטיקאים כבר לא יעזרו – אז למה לנסות להשפיע. השגרה היא שלילית ולא מניבה תוצאות. לכן, המסר שלי היום הוא שצריך שינוי. המסר האופטימי יכול להתאים רק לעתיד. התקווה לצערי, תגיע רק מהדור שהיום עדיין לומד או משרת בצבא. רק מהדור שהולך לחיות כאן עוד שנים ארוכות אז עדיף בטוב ולא ברע. רק מאיתנו חברים, כי אין ברירה אחרת.

להתעמק בשאלות כולן

אז בואו שנייה נרשה לעצמנו להעז. להעז ולעשות מה שאף אחד אחר במדינה שלנו לא עושה. בואו נרשה לעצמנו לחשוב ולשאול על העתיד. לא על ארבע השנים הקרובות (משך הזמן ש"אמורה" לכהן כנסת ישראלית) ואפילו לא עשר השנים הקרו־בות (משך זמן הכהונה של פוליטיקאי ישראלי).

בואו נרשה לעצמנו להסתכל מעבר לזמן שלנו, ולהגיע לזמן של כולנו. בואו נרשה לע־צמנו לשאול את השאלות שהאנשים החשובים או בעלי הכוח לא שואלים, כי זה לא רלוונטי להם אם הם לא רוצים להיבחר שוב או אם יש זמן עד סיום הכהונה שלהם. בואו נשאל את עצמנו את שאלות הבסיס שאמורות להנחות את דרך החיים של כל האזרחים במשטר דמוקרטי. שאלות כמו: האם טוב כאן? האם אנשים חיים כאן בכבוד? האם אנחנו זוכים לחינוך טוב והאם הילדים שלנו יזכו לחינוך טוב? האם באמת יש כאן שוויון? האם השוויון הוא רק על הנייר או שיש כאן שוויון הזדמנויות אמיתי?

המסר שלי היום הוא שצריך שינוי. המסר האופטימי יכול להתאים רק לעתיד. התקווה לצערי, תגיע רק מהדור שהיום עדיין לומד או משרת בצבא. רק מהדור שהולך לחיות כאן עוד שנים ארוכות אז עדיף בטוב ולא ברע. רק מאיתנו חברים, כי אין ברירה אחרת.

תרשו לי חברים, להעז ולהוסיף את השאלה שלדעתי היא החשובה מכולן, שתביא למחר יותר טוב. היא השאלה שמנהיג אמיתי שואל את עצמו ושואל אחרים. והיא: מה אנחנו יכולים לעשות כדי להביא לשינוי?

ולשאלה הבאה שאולי עולה לכם בראש כרגע, שאלה שמב־צבצת במחשבותיו של כל אדם הגון: האם אנחנו בכלל יכולים לעשות משהו והאם לנו יש הכוח לשנות? יש לי תשובה. תרשו לי לענות למען כל האזרחים שכבר רעבים לשינוי – כן!

סופי שרף, י"א/8

באה להקשיב

ציפי לבני, שבאה מבית בית"ר, והיא היום מראשי המחנה הציוני, העבירה את המסר ששינוי ותקווה עוברים דרך דו קיום ● היא הדגישה את הרצון לפעול למען האזרחים, רצון שמתחיל עם היכולת להקשיב

האודיטוריום הגדול בכפר הירוק מעולם לא היה מלא כל כך. המוני תלמידים ניסו להיכנס לאולם, תלמידי י' שהסתננו פנימה, תלמידי י"א שנאבקו על מקום, תלמידי י"ב שדרשו כיסא וכמובן האורחים המוזמנים. כולם מחכים בציפייה דרוכה. יושבים ומחכים לבואה של אחת הפוליטיקאיות הבולטות בימים אלה. לאחר כמה רגעים של המתנה, הגיעה ועלתה לבמה, אולי ראש הממשלה הבאה של ישראל – ציפי לבני.

נושאת מסר של דו קיום ותקווה, ציפי לבני תיארה לנו את ביקורה בכפר, במגמת רובוטיקה, שפועלת במסגרת פרויקט חדש שבו מועצם המסר של דו קיום בין יהודים לערבים, שלומדים יחד להכיר אחד את האחר. לבני, כתומכת נלהבת של פעילות משותפת זו שיבחה את הכפר ואמרה שבביקורה כאן היא זו שמתמלאת השראה ותקווה.

לבני פתחה בהסבר פשוט. "למה בחרנו בשם 'המחנה הציוני' למפלגה איתה אנחנו רוצים לצעוד קדימה בבחירות האלו? כי מדינת ישראל היא מדינה יהודית ודמוקרטית. כי במדינת ישראל צריך להיות שוויון בין כל האזרחים". אפילו אם היא עצמה מאמינה ברעיון ארץ ישראל השלמה, אמרה לבני, כל האזרחים במדינה שלנו הם שווי זכויות. זוהי ההגדרה האמיתית לציונות, לדעתה. ולכן היא והרצוג בחרו בשם הזה למפלגה.

לבני המשיכה ודיברה על העקרונות המנחים אותה ואת יצחק הרצוג בבחירות האלו. רק לשם התיזכורת אציין שציפי לבני באה מבית רוויזיוניסטי שכלל לא תמך בעמדה הסוציאליסטית של מפלגת העבודה. משפחתה היא אבן מאבניה של משפחת בית"ר שהתחברה מסורתית לליכוד.

אבל, וכאן המסר החשוב שאותו היא רצתה להעביר, מה שבאמת חשוב בבחירות האלו, מה שבאמת גורם לה ולהרצוג להתגבר על פערים אידיאולוגיים, היא האמונה באזרח. האזרח הוא המטרה שלה, האזרח הוא זה שבשבילו היא פועלת. הם שמים להם למטרה בבחירות האלו לשפר את מעמד האזרח. או יותר נכון לשפר את החינוך, הבריאות, הדיור והרווחה – זכויות חברתיות. אלו הם העקרונות המנחים אותה בצעדה בדרך חדשה ושעליהן תשים את הדגש אם תיבחר. דבר שאינו רחוק כל כך מהמציאות.

וכמה מילים אישיות, אני חייבת לומר שמאוד נהניתי לשמוע פוליטיקאית שסוף סוף יורדת אל העם. שיורדת אל אותם אנשים שאפילו אם אינם בעלי זכות בחירה, צריך להגיע אליהם ולהקשיב להם. ציפי לבני הקשיבה לנו. 400 תלמידי י"ב שישבו איתי באולם, חלקם הגדול בעלי זכות בחירה, חוו על בשרם מהי אזרחות פעילה. התלמידים היו צריכים "לנקות" את ראשם ולרגע קל לחשוב על רעיונות, אידיאולוגיות וערכים. זוהי אזרחות פעילה שבה התלמידים מרגישים שפוליטיקאית באה לקראתם ולא רק הם לקראתה.

סופי שרף, י"א/8

מה שבאמת גורם לה ולהרצוג להתגבר על פערים אידיאולוגיים, היא האמונה באזרח. האזרח הוא המטרה שלה, האזרח הוא זה שבשבילו היא פועלת

הולכים לבחירות

בהלול עם מגמת רובוטיקה ותלמידים ערבים מבית ספר מלוד

הרובוטיקה המשותפת

על דו קיום בין יהודים לערבים צריך לעבוד בכל מקום, בכל זמן ● זוהיר בהלול, חבר כנסת מטעם העבודה ושדרן ספורט בעבר, ביקר במגמת רובוטיקה, סיפר על עצמו, ונכח בסמינר טכנולוגי ששם על כך דגש

בסוף ינואר הגיע זוהיר בהלול לכפר הירוק על מנת לבחון ולתמוך בנבחרת הרובוטיקה שלנו (שנקראת greenbliz 4590) שקיימה סמינר קירוב לבבות ופיתוח טכנולוגיה בזיקה לנושא החשוב של דו קיום בין ערבים ליהודים.

נבחרת הרובוטיקה פועלת בלי הרף כדי לקדם אינטראקציה בין יהודים לערבים בנושאים חינוכיים עם דגש על עידוד טכנולוגי מדעי.

לאחר ביקור מוצלח ביותר במעבדת הקבוצה התרשמו התלמידים, אנשי הסגל וזוהיר בהלול מהפעילות האינטנסיבית של הקבוצה, מביצועי הרובוט ומהפעילות ההתנדבותית.

באודיטוריום הגדול נפגש בהלול עם תלמידי הרובוטיקה ועם תלמידים נוספים לספר את סיפור חייו כערבי שחי בחיפה ובעכו ואת סיפור השתלבותו כפרשן ועיתונאי, סיפור מלא השראה ומעורר התפעלות.

התלמידים נהנו והסתקרנו לשמוע על הצמתים בחייו האישיים והעמיקו בנושא המגזר הערבי כחלק מחברה ישראלית פלורליס־טית. מתוך ההרצאה למדתי להכיר את בהלול והבנתי כמה חשובה הפעילות למען השלום ולמען איחוי השסע הערבי–יהודי.

אבישג רוזנבאום, י"ב/6

דבר היו"ר

גם יולי אדלשטיין, יושב ראש הכנסת, ביקר בכפר. למה לא יהיה עימות? שאלנו. ולמה להתעמת עם בת בריתנו החשובה ביותר? הקשינו ● נתניהו דוחף למה שהוא מאמין בו, ענה אדלשטיין ● היה מאתגר

אז אחרי שכבר חשבנו שהכפר אירח את כווולם. אחרי שציפי לבני ובני גנץ כבר חתמו בספר הזכרונות, אז תתפלאו, יש בהחלט עוד מי שבא לבקר ולשכנע לקראת הבחירות. והפעם, יולי אדלשטיין.

הנאום של אדלשטיין היה מעניין מאוד. אפילו מלמד. הוא נגע בהמון נושאים והקיף את מערכת הבחירות האקטואלית. הוא התייחס במיוחד לשני נושאים העימות הטלוויזיוני ונאום נתניהו בקונגרס האמריקאי.

העימות: מול בוז'י או מול אובמה?

ונתחיל בעימות. עימות כזה הוא דבר מאוד מקובל בארצות הב־רית ובדמוקרטיות אחרות בעולם, ורק כאן לא ממש עורכים עימו־תים כאלה. אם נחשוב רגע לעומק, נבין שעימות טלוויזיוני הוא כלי כמעט הכרחי לקיום של דמוקרטיה אמיתית. למה? כי בדמוקרטיה הממשל נבחר על ידי העם שהולך להצביע בבחירות. אזרחים הול־כים לקלפי ומצביעים לאנשים שייצגו אותם ואת האינטרסים שלהם.

אבל איך ידעו האזרחים מי המועמד הנכון בשבילם? תשובות יש בשפע. סרטוני תעמולה שפועלים על רגש ולא על היגיון, קמפיינים שתלויים בכספי האליטה או מצע שאין לכל המפלגות. מכל התשובות האלה יש דרך אחת שעולה על כולן. עימות. ויכוח ישיר שבו המועמדים מחויבים להציג עמדה ולהגן עליה בלי להתקפל. זה לא נשמע כל כך גרוע, נכון? אז למה כבר עשרים שנה שאין עימות בישראל? למה פוליטיקאים מפחדים לעמוד מאחורי הסיסמאות שהם משמיעים? תשובה קי־בלנו מיולי אדלשטיין שאמר "אמנם שמעתי קולות שאומרים כי נתניהו אכן שוקל להגיע לעימות. לדעתי זאת שטות. הוא לא מתכוון להגיע". ואדלשטיין הסביר: "לנתניהו אין מתחרה. בבחירות האפשרויות הן 'ביבי' או 'רק–לא–ביבי'. להביא מישהו לעימות מול נתניהו זה לתת לו מעמד שווה ערך לביבי כאשר לנתניהו אין באמת יריב ראוי. מעבר לכך, "כלל פוליטי זה שאם אתה מוביל, אל תלך לעימות. אם אתה האנדרדוג אתה צריך לח־תור למגע עם המתמודד המוביל כי אין לך מה להפסיד". וכמו כן, "לנציג האופוזיציה תמיד יש יתרון כי הוא מגיע לעימות ורק אומר מה לא בסדר עכשיו ומה הוא כן יעשה בעתיד ואילו ראש ממשלה יכול רק להצטדק על מה שעשה או על דברים שלא עשה מספיק".

בא לשכנע. אדלשטיין ותלמידים

ראינו מה קורה כשהעולם מסתפק בחתימה על הסכמים

הנושא השני הוא הנאום של ביבי בקונגרס האמריקאי שבועיים לפני הבחירות. השאלה שעלתה מהקהל היתה האם הוא באמת כל כך חשוב בשביל לפגוע ביחסי המדינות והאם יש קשר בין הנאום לבחירות?

אדלשטיין אמר ש"הנאום לא יכול להיות קשור לב־חירות, כי לפי כל הסקרים שערכנו הנאום לא ישפיע על המ־צביעים. רוב האנשים תומכים בנסיעה לנאום והמיעוט הקטן שמתנגד גם ככה מתנגד. הסיבה שנתניהו נוסע זה עקשנות של ראש ממשלה לגבי נושא שחשוב לו – הגרעין האיראני. יש אנ־שים שאומרים כי ביבי לא באמת עוסק באיום האיראני, רק כשזה נוח לו לפני בחירות, אבל דברים כן השתנו פה. מאז עלייתו של ביבי לשלטון עלתה רמת המו־דעות לנושא. פעם אף אחד לא דיבר איתנו על הבעיה האיראנית ואילו היום הנושא בכותרות.

"יש שתי גישות לגבי איך לפעול עם האיראנים", המשיך אדלשטיין, "וביבי מנסה למנוע מהאמריקאים ללכת בדרך הלא נכונה. ראינו כבר בעבר שכשה־עולם מסתפק בחתימה על הסכמים הדבר לא פותר כלום והמדינות ממשיכות לפתח את הגרעין שלהם. כולנו רואים מה קורה היום עם צפון קוריאה. לעומת זאת הגישה שנתניהו מנסה לדחוף היא גישה שכבר עברה בעבר עם לוב למשל".

שאלות רבות נוספות נשאלו מהקהל ואדלשטיין ענה. קצת התא־כזבתי שהביקור הסתכם באמירות מפלגתיות ולא יצא לנו לשמוע יותר על האדם עצמו, על אופיו ועברו. לא נורא, יהיו עוד הזדמנויות ויהיו עוד בחירות.

סופי שרף, י"א/8

נציגי ט'/3 ביום הבוחר

לקראת תוצאות האמת

מפלגות, מצעים, מסרים, קלפיות ואחוזי חסימה ● בפרויקט הבחירות המדומות למדנו הכול ● עכשיו רק צריך לחכות לגיל 18

מחכים לבוחרים. נציגי שכבה ט' בקלפי מס' 1

בתחילת השנה נחשפנו בשיעורי אזרחות לנושא הבחירות ובעקבותיו התחלנו בפרויקט של בחירות מדומות. במסגרת הלימוד לקראת הפרויקט התחלקנו לקבוצות וכל אחת הציגה מצע של מפלגה, כדי שהכיתה תלמד על המפלגות והדעות השונות. בנוסף, נכחנו בהרצאות של יולי אדלשטיין וציפי לבני אשר העשירו את הידע שלנו ואולי גם שינו את דעותינו בנושאים מסוימים.

כמובן שבמהלך השיעורים למדנו על מושגים שונים כמו ימין, שמאל, אחוז החסימה, סיעה ועוד. את הלמידה בכיתה קישרנו לנושאים אקטואליים ודנו בהם בכיתה. כשדברים לא היו לנו ברורים או שהיו לנו תהיות ורצון להבהרות פנינו לורדה והיא ענתה בשמחה רבה.

שיא הפרויקט היה בבחירות המדומות לכנסת בשכבה ט' שנערכו ב–8 במרץ. לכל תלמיד בכיתה וגם למתנדבים מהכיתות האחרות היה תפקיד, כמו למשל להכין לוחות שעליהם הוצגו מצעי המפלגות, להכין קלפיות ועוד. אחרים תרמו ביום הבחירות, למשל יהל מהקבוצה שלנו היה נציג "הבית היהודי", המפלגה שנבחרנו לייצג. הוא סיפר על המפלגה לעוברים במתחם. רם ויובל היו משגיחים בקלפיות.

כל כיתה באה לקלפי בשעה שנקבעה לה מראש. בתום הבחירות היו תלמידים שתפקידם היה לספור את הקולות ולבסוף חישבנו את אחוז החסימה ואת מספר המנדטים שקיבלה כל מפלגה. חשוב לציין כי גם אלו שתפקידם היה בהכנה לאירוע עזרו גם ביום האירוע על מנת שנעבור את היום בהצלחה רבה כפי שאכן היה.

והתוצאות... ובכן... דומות למדגמים (שגם הם לא ממש דייקו): המחנה הציוני ניצח, הליכוד במקום השני והבית היהודי במקום השלישי.

לסיכום, הפרויקט היה מוצלח והעשיר אותנו רבות. הוא שימש כלי חשוב ללימודנו והבנתנו על הנעשה כיום במדינת ישראל ואנו מקווים כי גם יעזור לנו בעתיד כשנקבל את זכות הבחירה. יותר מכל, מה שחשוב שניקח איתנו מהפרויקט הוא המסר הבא: מי שמצביע – משפיע!

יהל ששון, יובל בונה, ניב ארביב, רם לוי, ט'/3

משחקים ברובוטיקה

קבוצת רובוטיקה 841 יצרה רובוט מלגו והקימה אתר הרצאות למשתתפי הפרויקט על פי הדרישות, אבל התחושה שהצליחו במשימה היא מה שחשוב באמת

עונת ה־FLL היתה בלתי נשכחת ומלאה כיף, צחוקים ולא מעט עבודה. FLL הם ראשי התיבות של First Lego league והיא מורכבת מ־3 חלקים, חלק ראשון הוא "הרובוט" – הקבוצה צריכה לבצע כמה שיותר משימות ב־2 וחצי דקות בעזרת רו־בוט שנבנה מלגו. חלק שני הוא "הפרויקט" – לי־צור מוצר שיפתור בעיה, כדוגמה: אפליקציה, מוצר מוחשי, אתר או כל פלטפורמה שעולה לראש. החלק השלישי הינו "ערכי ה־FLL" – שהם יחסים של חברי הקבוצה אחד עם שני ועם קבוצות אחרות.

הקבוצה מורכבת מ־3 חברי קבו־צה מנוסים ו־2 חברי קבוצה חדשים. בתחילת השנה המנטורים שלנו הס־בירו למצטרפים החדשים על הפרויקט ואיך בונים רובוט, ועל חלקי הרובוט השונים בכדי לצמצם פערים וחברי הקבוצה החדשים התאקלמו בקלות ובמהירות בקבוצה תוך כדי תמיכה של התלמידים המנוסים. וכעת הקבוצה מגובשת כבן אדם אחד.

בתחילת השנה היינו בפער אחרי הקבוצות האחרות ולאט לאט צברנו תאוצה כך שעכשיו אנו קבוצה חזקה ויציבה.

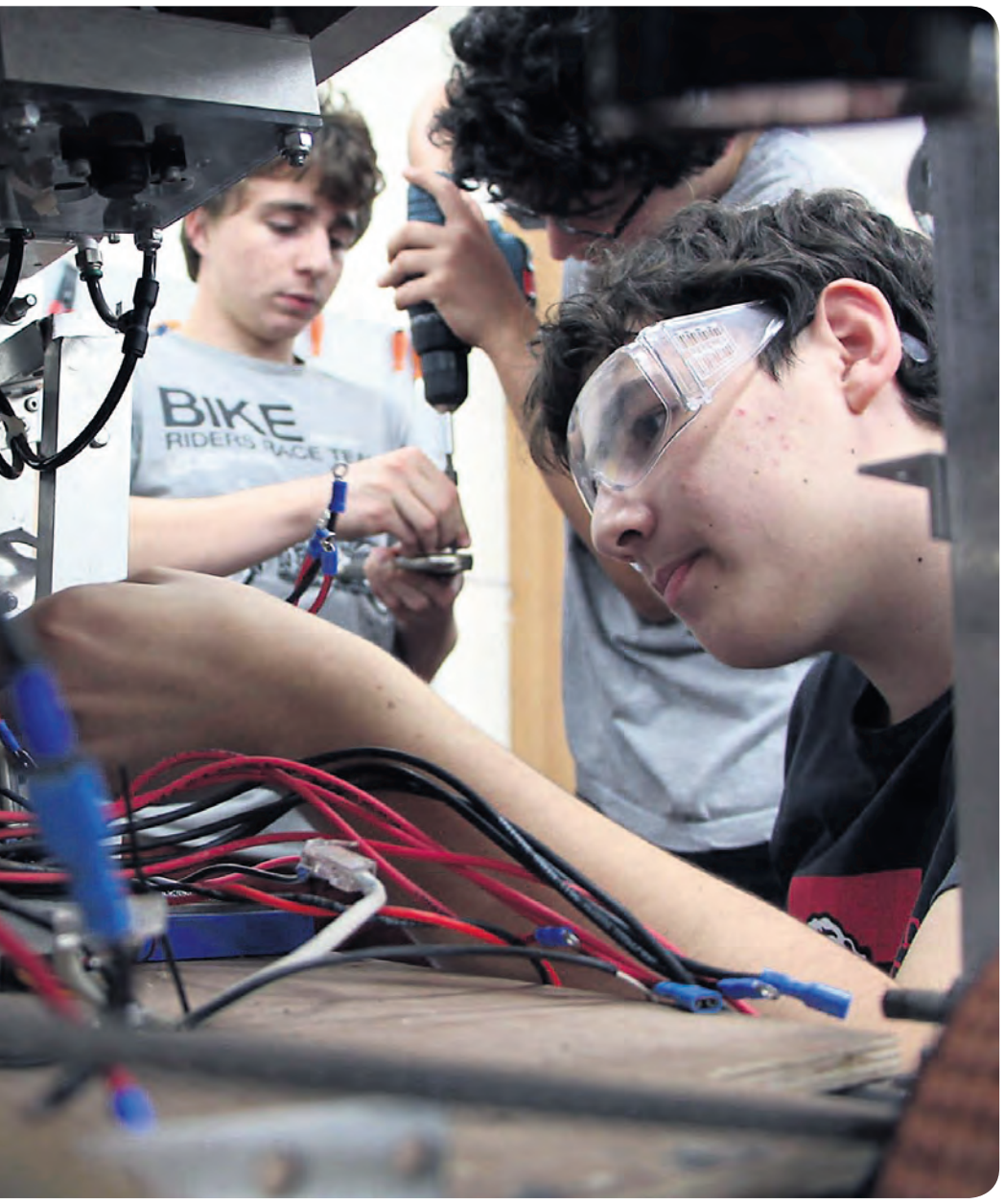
קבוצה 841

הפרויקט שלנו הוא "מרצים מלמדים ילדים". זהו מאגר מרצים המשלב את ערך ההתנדבות, אנו רוצים ליצור הרצאות על בסיס שיעורים סדירים עם שעות קבועות בבית הספר, ליסודיים, לחטיבות הביניים ולתיכונים. לצורך זה הקמנו אתר, שבו יכול צוות בית הספר לבחור בין המר־צים המתנדבים במי שהכי מתאים. כתובת האתר היא: fll841.tk. באתר המרצים מקימים פרו־פילים ובתי הספר יכולים לצפות בהם ולבחור אותם.

"כשהגיע טקס חלוקת הפרסים כולנו כיסנו ציפורניים", מספר אחד מחברי הקבוצה, "כשקראו בקול שעלינו לאליפות האזורית, שמחתי ממש. לא האמנו שאנחנו הולכים לעלות לארצית והצלחנו לעשות את מה שחשבנו שהוא בלתי אפשרי, אבל הבנו שהוא אפשרי".

זאת חוויית ה־FLL שלנו, וכמובן שאנחנו עובדים כמה שיותר קשה כדי להתכונן לתחרות הארצית ומאמנים שנצליח!

רועי מזוז, איתי נריה, שגיא גיטליץ, בר אליעזר, מאיה מיסיוק, שכבה ט' והמדריכים עידו שייביץ ותמיר ניידרמן

המלים הגבוהות הופכות למשהו ממשי. מגמת רובוטיקה

רובוטיקה בשביל היחד

פרויקט FLL רובוטיקה, והעבודה בקבוצות, הוא הרבה יותר מעוד משימה שצריך להשלים ● אנחנו לומדים לחשוב יצירתי, לעבוד יחד, וליהנות מהלימודים ומהיחד גם יחד

אם היו אומרים לנו לפני התחלת התוכנית שהמשימה היא לבנות רובוט ולחקור, והכל לבד, כנראה שלא היינו מאמינים ש־10 תלמידים בני 14 יכולים להצ־ליח. אבל הלימודים במגמת רובוטיקה גורמים להאמין שהכל אפשרי אם רק רוצים.

למדנו לפתור בעיות ולסיים פרויקטים עם תאריך יעד ומטרה מוגדרת, דברים שלא היינו לומדים בבית הספר.

למרות המילים המפוצצות כמו טכנולוגיה ושיתוף פעולה, בשבילנו ה־FLL הוא באמת כל אלה. אנחנו עושים את העבודה לבד, ועו־בדים יחד כדי לפתור בעיות. אנחנו לומדים להשתמש בטכנולוגיה ולפתוח את הראש כדי למצוא את הפתרון היצירתי. אנחנו מתחילים הכל מאפס ומסיימים עם עולם ומלואו.

יצירתיות היא שם המשחק

בשבילנו רובוטיקה זה מקום שבאים אליו אחרי שעות מייגעות בבית הספר ויודעים שכאן אנחנו יכולים לעשות מה שאנחנו רוצים, ואף אחד לא יגיד לנו מה לעשות, כי אין פתרון אחד נכון. כאן יצירתיות היא שם המשחק, וכל אחד תורם מהמומחיות שלו. כל חבר בקבוצת ה־FLL עובד שעות רבות בשבוע, משקיע זמן, מאמץ ומחשבה רבה בקידום הקבוצה ולכולם יש מקום להתבטא.

דוגמה מצוינת לזה היא הפרויקט השנתי בנושא חינוך. כבר בתחילת העונה ידענו לאיזה כיוון אנחנו הולכים – הועלו המון רעיונות שנאלצנו לפסול, ואחרי הרבה מאוד דיונים מצאנו את מה שחיפשנו: הבנו, כי ה־FLL היא תוכנית מצוינת ללמידה משמעותית וכיפית, המשלבת בתוכה ערכי יסוד, אך יש בעיה: קשה מאוד להתחיל בה לבד, בלי שום ידע קודם. חיפשנו ולא מצאנו שום דבר שנועד לקבוצות חדשות – לא היה מידע שיכול לעזור לקבוצות צעירות להתחיל לתכנת ולבנות רובוטים.

לכן בחרנו לבנות אתר ואפליקציה בשם BazinGuide (שאפשר להוריד חינם בגוגל פליי סטור) שיעזרו לתלמידים חדשים בתוכנית להשתלב בצורה חלקה. באתר ובאפליקציה שת־כנתנו בעצמנו, אגרנו את כל המידע הרלוונטי לקבוצות צעירות, כדי שיוכלו להתחיל לבנות רובוטים ולעשות עוד פרויקטים בעצמן. בנוסף לכך, צירפנו לכל מידע סרטון, בו הסברנו על חלקי הרובוט, או על עבודה בקבוצה ועל ערכים שדרושים בשביל פעי־לות תקינה. BazinGuide היא מה שיאפשר לילדים בכל הארץ להשתתף בתוכנית ולקבל את כל מה שאנחנו קיבלנו. כל הדברים שחווינו בתוכנית הם הסיבה שא־נחנו רוצים להעביר את זה הלאה, אז אנחנו מקווים שגם אתם תצטרפו אלינו, ושהילדים שלכם יצטרפו אלינו, כי כמו שאמרנו, ביחד אפשר לעשות הכל.

קבוצה 840

חלק מחיינו

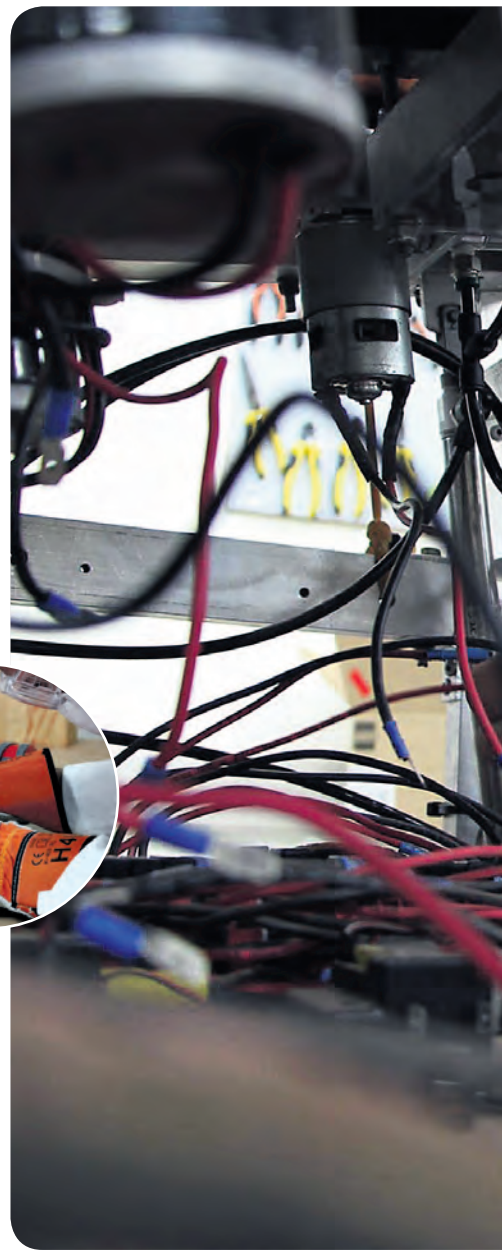
העבודה בקבוצה על בניית הרובוט ופיתוח הפרויקט היתה מהנה במיוחד. רצינו שגם תלמי־דים אחרים ברחבי הארץ יוכלו ליהנות. במיוחד זכור לנו שראינו בתחרות האזורית, שקבוצות צעירות מתקשות בתפעול הרובוט, וחשבנו איך הפרויקט שלנו היה באמת יכול לעזור להן.

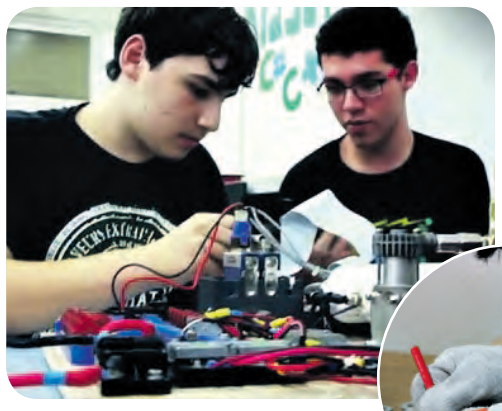
בתחרות הראינו לקבוצות אחרות את ה־BazinGuide, וראינו שהמדריכים של קבוצות אלו אהבו מאוד את הרעיון. הבנו שאנחנו יכולים לערוך שינוי – שאנחנו יכולים לגרום לכך שקבו־צות רבות ברחבי הארץ והעולם ישתפרו ברובוטיקה.

קבוצת הרובוטיקה ותוכנית ה־FLL – הפכו לחלק אהוב ובלתי נפרד מהחיים שלנו. נדיר לפגוש תוכנית כזו שגורמת לך לרצות ללמוד ולהשתפר, להשקיע המון מתוך בחירה. לדעתנו, זוהי תשוקת הלימוד האמיתית.

עילי קויצקי, סער גרין, גלי ביטרן, דניאלה גלוזמן, לוטם בן יעקוב, יונתן משולם, מתן קזצ'ינסקי, דניאל גפן, מיה שלזינגר, שכבה ט' והמדריכים רועי אלדר ורוי גולדפרב

מתכנתים יצירתיות

איך לומדים בעידן של מירוץ טכנולוגי ואיך רובוטים יכולים לעזור? ● תלמידי שכבה ט' רובוטיקה שוברים את הראש

תוכנית FLL ברובוטיקה מפגישה אותנו עם התחום ויש לה שלוש משימות. הראשונה היא לבנות רובוט ולתכנת אותו לפי משימות. הקבוצה שתשלים כמה שיותר משימות תזכה בניקוד הגבוה. המשימה השנייה הוא ערכי FLL, שבה אנו צריכים להראות עבודת צוות, תרומה לקהילה וגיבוש בין חברי הקבוצה.

המשימה השלישית היתה למצוא פרויקט שקשור לנושא השנה שהיה "למידה בעידן הטכנולוגי". חשבנו על דברים שמחייבים שיפור או שינוי במערכת החינוך שלנו. לאחר דיונים בחרנו לעסוק בשיעורי בית (נושא שהוא קצת קלישאי אבל צריך לעבור שינוי מהותי). חשבנו איך לשפר את נושא שיעורי הבית.

תדמיינו לעצמכם שאתם חוזרים הביתה עייפים מיום לימודים ארוך ואז חייבים להתיישב ליד שולחן עבודה ולפתור תרגילים במשך שעות ארוכות ומיגעות. מייאש, נכון? הרעיון שלנו בא להחליף את שיעורי הבית הקלאסיים עם משחקים כיפיים שיעודדו ילדים ללמוד. בפרויקט EDUPLAY, אנחנו מתכננים לצרף ברקודים לספרי לימוד שונים כדי שהתלמיד יסרוק לטלפון שלו משחק בנושא הנלמד. כשהתלמיד יסיים, תוצאות המשחק יופיעו אצל המורה שיוכל לבדוק אותן. כתלמידים אנו הינו רוצים לבצע את שיעורי הבית שלנו בעזרת האפליקציה כזאת.

יונתן ליבונטין, רועי הופמן, שקד ויצמן, שקד אביב, יובל בונה ועומרי רביד, שכבה ט' והמדריכים עומר הראלי ועומרי סברנסקי

קבוצה 839

שיא ישראלי

ביום שיא שנושאו ישראליות התיישבה שכבה י' לארוחת בוקר ישראלית (איך לא?), קמה ורקדה במעגלים (למה לא?) וצפתה בסרט מקסים על הסחנה (ברור, לא?) ● גן עדן!

"בואו נשיר את השיר המטורף של הארץ/ בואו נשיר את השיר הצהוב של החול/ יחפנים מתהלכים לאורכה ולרוחבה של הארץ/ ועושים איתה אהבה, אנשים פורקי עול...." (יהושע סובול)

בין שיעור ספרות לשיעור מתמטיקה, שכבה י' לקחה הפוגה מהלימודים וציינה יום שיא בנושא "ישראליות" – נושא שנתי בשכבה. הפעילות היא חלק מתוכנית בית הספר לעודד חיבור לכאן ולעכשיו ומאפשרת לערוך בירור אישי כחלק מתהליך גיבוש הזהות. במסגרת הנושא מתקיימים שלושה ימי שיא:

הראשון התקיים בתחילת השנה ובו סרנאות בכיתות שעסקו בסוגיה "מי אני? אני ישראלי" וכן הרצאה מרתקת של שגיא יניב על מעורבות ומנהיגות.

השלישי יתקיים בסוף השנה ובו יסעו התלמידים לירושלים, יבקרו בכנסת ויקבלו תעודת זהות.

השני הוא היום שהתקיים לא מזמן. בבוקר שטוף שמש התלמידים אכלו ארוחת בוקר שכבתית מפנקת, פיזזו בשמחה רבה ורקדו ריקודי עם. בנוסף, שרו בציבור שירים ישראלים. כיוזמה של מנהיגות השכבה, הוזמנו דיירי בית אבות "משען" ברמת השרון להשתתף בחגיגה הישראלית והצטרפו לשירה הסוערת.

תלמידי י' רוקדים. בוקר ישראלי

לקינוח היום, צפו התלמידים בסרט "גן עדן" שביים רן טל. הסרט מציג את דיוקנו של גן השלושה הוא הסחנה, ואת דיוקנה של הקהילה הישראלית שנציגיה הם גברים ונשים, יהודים וערבים, דתיים וחילונים, ילידי הארץ ומהגרים. לאחר הסרט התקיים שיח שעסק בדילמות בחברה הישראלית.

"זה היה יום השיא המשמעותי ביותר שהשתתפתי בו," אמרה דפנה שטיין מי'/7. "רקדנו ונהנינו עד מאוד. יום שכזה מחבר אותנו לישראליות שבנו," הוסיפה מיקה רוגוב, מי'/7. ותלתן יניב, גם היא מי'/7 אמרה: "התחברנו לכל השכבה ולא רק לכיתה. היה תענוג לבלות בוקר משותף עם כל השכבה".

עינת פוליטי חלפון, מורה ומחנכת שכבה י'

הכל נשאר ברפואה (וגם במשפחה)

סיון המורה לרפואה יצאה לחופשת לידה, אבל לא נשארנו יתומים! אביה איזי החליף אותה ואנחנו למדנו מכל רגע

בתחילת השנה סיון, מורתנו לרפואה, סיפרה לנו שהיא בהיריון. כמובן, שמחנו מאוד, אך מיד עלתה השאלה, מי ילמד אותנו רפואה? סיון אמרה כי אביה, איזי, יחליף אותה בזמן חופשת הלידה. סמוך לתחילת השנה האזרחית פגשנו אותו לראשונה. מלבד חזותו ומראהו החיצוני המרשימים, כבר בשיעור הראשון הרגשנו שמדובר כאן במשהו מיוחד. שיטתו של איזי שונה מאוד משיטות ההוראה שאנחנו מכירים. את איזי לא עניינה השאלה אותה נישאל במבחן הבא אלא עיקר רצונו היה שנבין את החומר לעומקו ושנוכל לפתח את הידע שאנו צוברים.

איזי גם תמיד מדבר אלינו בגובה העיניים, מה שלא תמיד מובן היום, במיוחד ממי שבמהלך הקריירה שלו קטף כל כך הרבה תארים. באופן אישי אוכל לומר שכמו עם בתו סיון, מצאתי את עצמו פעמים רבות נשאר לדבר איתו אחרי השיעור והיה מרתק. סיון חוזרת ללמד אותנו אחרי חופשת פסח. אני מאוד שמח שהיא חוזרת, אבל ללא ספק, לא אשכח את שיעוריו הייחודיים של איזי.

איתמר לוין, י"ב/3

תלמידי י"ב/3, המורה, המחליף והנכד בוקר ישראלי

שיעור של ההיסטוריה

משטרה חשאית, טרור אידיאולוגי, תכנון ללא גבולות אבל הגבלת חופש הפרט, אלה המאפיינים של המשטר הטוטליטרי בברית המועצות של לפני נפילת החומה ● ויקטוריה רודנייב התארחה בשיעור היסטוריה וסיפרה על הכל מכלי ראשון

בברית המועצות מדינות המערב תמיד היו האויב. רודנייב בהרצאה לט'/3

באמצע פברואר היתה לט'/3 חוויה מיוחדת במסגרת שיעור היסטוריה. פגשנו את ויקטוריה רודנייב שעלתה ארצה בסוף שנות השמונים, והיום בגיל 75, היא מלמדת רוסית ופעילה בארגון נעל"ה (נוער עולה לפני הורים) העוסק בהעלאת יהודים צעירים מחו"ל, בעיקר ממדינות ברה"מ לשעבר. בכפר הירוק קולטים תלמידי נעל"ה כל שנה.

ויקטוריה היא ילידת בקו, אזרבייג'ן, נולדה בתחילת מלחמת העולם השנייה. כילדה איבדה את אביה, שנהרג כלוחם בצבא האדום. המלחמה, עברה עליה במחסור גדול, בקשיים קיומיים ממשיים ובקור העז המאפיין את ארץ מולדתה.

בסיומה, נותרה ויקטוריה עם אמה ואחיה לחיות בברית המועצות שבה השלטון היה טוטליטרי וקומוניסטי.

כבת מרדנית למשפחה יהודייה, צפויות היו לויקטוריה חוויות לא נעימות מול המשטרה החשאית, שהתאמצה להגן על המשטר מהמתנגדים האידיאולוגיים. ויקטוריה סיפרה על העקרונות שאפיינו את המשטר הקומוניסטי. הקומוניזם השליט אידיאולוגיה אחת – תפיסת עולם אחידה המכתיבה את כל תחומי החיים וקובעת עבור האזרחים איך לנהוג בכל התחומים.

אנשים שהאמינו, או הטיפו, לאידיאולוגיה אחרת נחשבו עבריינים והיו עלולים להיאסר, להישלח למחנה עבודה או אפילו להיות מוצאים להורג. קיימת מפלגה אחת חוקית – המפלגה הקומוניסטית. היא השולטת בכל.

המנהיג לא טועה

בברית המועצות לא היתה אופוזיציה גלויה לשלטון, זה היה לא חוקי ועלול להביא למעצר ועינויים. מי שהיו חברי המפלגה הקומוניסטית נחשבו מכובדים וכאלה שהצליחו. מי שהנהיגו את המדינה אז היו סטלין ואחריו חרושצ'וב.

המנהיג הטוטליטרי הוא חזק, יודע כל ואיננו טועה לעולם. את האישיות שלו האדירו באמצעות פסלי ענק, שירי הלל וכרזות.

המשטר הקומוניסטי הטוטליטרי יצר אצל ההמונים תחושת פחד שהאויב תמיד ניצב בפתח ומבקש להרוס את המדינה. ויקטוריה סיפרה שכאשר חיה בברית המועצות האויב היה תמיד מדינות המערב. וההמונים נדרשו להתגייס למאבק בו על ידי עבודה לטובת המדינה, חינוך הילדים לפי עקרונות המשטר או הלשנה למשטר על מתנגדי משטר.

או שאתה איתנו או שאתה נגדנו

תפקיד המשטרה החשאית היה להשליט טרור פנימי. היא פיקחה על התנגדות של אזרחים כלפי המשטר באמצעות רשת של מרגלים. הדבר נעשה באלימות רבה בלי שום התחשבות בזכויות אדם, מונח שעוד לא היה מוכר אז מעבר למסך הברזל.

המשטר עשה שימוש בלתי פוסק בתעמולה כדי לשכנע את האזרחים ואת העולם כולו בצדקת דרכו. המשטר שלט בתקשורת באורח מוחלט. לא היו חופש ביטוי או עיתונות חופשית. נעשה שימוש בכלי התקשורת כדי להפיץ מידע שקרי ונמנעה כניסה של מידע בלתי רצוי למדינה.

גם את הכלכלה ניהל המשטר הקומוניסטי בריכוזיות מוחלטת. היא עוצבה לפי צורכי המשטר ובהתאם למבנה שהכתיבה האידיאולוגיה. היו הגבלות קשות על החופש הכלכלי של האזרחים וגם חברות חויבו לנהוג על פי צורכי המשטר.

יחסי המדינה והפרט נצבעו ב"שחור–לבן" – או שאתה איתנו או שאתה נגדנו. אין באמצע. המתנגדים (מדינות או אזרחים) היו אויבים.

במדינה הקומוניסטית הרכוש היה שייך למדינה, לא היה רכוש פרטי, הכול הולאם. כולם קיבלו שכר מהמדינה והיא דאגה לכל צורכיהם, גם אם ברמה המינימלית.

ויקטוריה, שחיה בשנים אלה בברית המועצות, זומנה פעמיים, בהיותה סטודנטית, לחקירה בק.ג.ב (המשטרה החשאית). היא סיפרה על החוויה מקפיאת הדם כשנדרשה להיכנס למכונית שחורה והובלה למשרדי המשטרה החשאית לתחקור. למזלה, תחקורים אלו הסתיימו בשחרורה לאחר אזהרה ולא במעצר או טיפול אחר.

העלייה לארץ היתה כרוכה בקשיים מרובים. נדרשו לה אישורים מיוחדים אך לבסוף, הצליחה לצאת ולהגיע לישראל.

מאוימים תמיד

בסיום הדברים שאלנו את ויקטוריה כמה שאלות והיא ענתה.

האם התושבים מן השורה נהגו להלשין לסוכני המשטרה החשאית על שכניהם?

"כן, המשטר היה בנוי על שיטה של הלשנות כך שכל אזרח נחשב כאילו היה סוכן משטרתי".

האם האזרחים חשו שווים זה לזה בהתחשב באופי המשטר הקומוניסטי?

"לא, המשטר הקומוניסטי דגל בשוויון, אך תמיד אלו שהיו מקורבים למוקדי הכוח היו 'שווים יותר' ונהנו מחיי מותרות".

האם היה ניתן ליצור קשר עם מדינות מחוץ לברית המועצות?

"לא, המשטר כפה ניתוק כמעט מלא על אזרחיו משאר המדינות".

מה היתה תחושת האזרחים כלפי המשטרה החשאית?

"האזרחים חשו תמיד מאוימים מהמשטרה החשאית, אשר היתה בעלת סמכויות מלאות ובלתי סופיות. היה חשש מהלשנות או מחיסול חשבונות על רקע מחלוקות או סכסוכים".

רם לוי, ט'/3

ידיעות אחרונות מהאיסלאם

בפרויקט מיוחד של שכבה ח' כתבו התלמידים עיתון שעסק בתחומים שונים הקשורים לעולם האיסלאם ● אופנה, אדריכלות, ספורט ולא רק פוליטיקה, יצרו פסיפס מופלא של עולם קרוב מאוד ולא מוכר בכלל

תלמידי הפרויקט עם עבודותיהם

השנה, במסגרת לימודי ההיסטוריה, שכבה ח' התבקשה לכתוב כתבות חקר על עולם האיסלאם. כל הכתבות והתמונות עברו עריכה ואוגדו ל"עיתון עולם הערבים והאיסלאם" – פרויקט שכבתי, אשר מאגד את כל הידע שנאסף על ידי התלמידים.

בתחילת הפרויקט התחלקו התלמידים לקבוצות מחקר ובחרו נושא מסוים מתוך עולם האיסלאם אשר מעניין אותם וירצו לדעת עוד עליו.

תהליך זה פתח בפני התלמידים אפשרות ללמוד על צד אחר של עולם האיסלאם והראה להם עד כמה רב הדמיון לעולמנו שלנו. לאחר שבחרו נושא לכתיבה, אספו הקבוצות מידע ואיגדו אותו לכתבה באורך של כעמוד וחצי, בו הם מסכמים את ממצאיהם.

הנושאים שנבחרו היו מגוונים, ואיפשרו מבט רחב על האיסלאם והשפעתו על התרבות המערבית, כולל על אמנות, ביגוד, אוכל ומוזיקה. הנושאים כללו כתבות בתחומים כמו אופנה, מוזיקה, אדריכלות, ספורט, תרבות ואמונות כמו יום הדין המוסלמי ומסגדים ברחבי העולם ועוד. התחומים היו מגוונים, והציגו פסיפס מרשים של רעיונות ותחומי עניין.

חשיבותו של הפרויקט עבורנו היתה גדולה, בכך שאיפשר לנו לראות צדדים נוספים בעולם האיסלאם, שאינם דווקא קשורים לפוליטיקה ולמזרח תיכון. העתון הציג מגוון רב של צבעים, ריחות, סיפורים ותחומים של עולם שלא תמיד בוחנים אותו באור כזה.

העיתון נכתב כולו על ידי התלמידים ופתוח לעיון במשוב.

אלה זליקובסקי מולר, ח'/2

אי אפשר להבין

ט'/7 שמעו סיפורים של ניצולי שואה והעלו הצגה

ביום רביעי, ערב יום השואה, כיתה ט'/7 העלתה הצגה מרגשת בשם: "ילדים של פעם". בהצגה הועלו סצנות המתארות את סיפוריהם של ילדים יהודים והוריהם, המנסים להתמודד עם הקשיים של הגטו, מחנות העבודה ומחנות ההשמדה. הסיפורים התבססו על סיפורים אמיתיים ששמעו מפי ניצולי שואה ממועדון "עמך".

אף אחד לא היה יכול להישאר אדיש להפקה המרגשת. התלמידים ביימו, הפיקו, שיחקו, וניגנו – הכל בעצמם. רובינו התקשינו לקלוט את סיפורי הזוועה שראינו. העבודה הקשה והמקצועיות הרבה התגבשו בהצגה אחת מרגשת עד דמעות.

איילה פיין, מאיה גיבורי, ט'/3

תלמידי ט'/7 בהצגה

לתעד את החסד

י"א/3 כתבו עיתון שמוקדש לחסידי אומות העולם ● מתוכו למדנו על היופי שבתוך הזוועה

במהלך מלחמת העולם השנייה יחס האוכלוסייה הלא יהודית במדינות אירופה ליהודים נחלק לשלושה דפוסים: הרוב הדומם – שלא עשה דבר, משתפי פעולה – שסייעו לנאצים, ומצילים. בין המצילים היתה קבוצה מיוחדת – חסידי אומות עולם.

המשטר הנאצי היה אכזרי. מי שנתפס מסייע ליהודים שילם בחייו ובחיי משפחתו, ומי שסייע לנאצים והסגיר יהודים זכה להטבות שהיו נחוצות באותה התקופה. לכן, רוב הציבור היה ניטרלי ולא עזר לאף צד.

חסידי אומות העולם הם אותם אנשים שסירבו לעמוד מן הצד, סיכנו את חייהם והצילו יהודים, במקרים רבים זרים מוחלטים, ממוות. המורה שלנו שרית, הציעה שנוציא לאור עיתון על חסידי אומות העולם, כאות הערכה ובמטרה ללמוד עוד על פעולות ההצלה שלהם. כל אחד מתלמידי הכיתה בחר סיפור של חסיד אומות עולם, למד אותו וכתב דף מידע שהפך בסופו של דבר לעמוד בעיתון. בעיתון מופיעים סיפורי הצלה מרתקים של 32 חסידי אומות עולם. למדנו שגם בתת־תנאים יש אנשים יוצאי דופן המסוגלים להתנהג באנושיות, בחמלה ובאמפתיה.

שון בהרב, י"א/3

תערוכת חסידי אומות עולם

בואו נדבר על זה

נוסדה ומיד הגיעה למקום שני, אבל השנה הודחה ● נבחרת הדיבייט מסבירה למה זה טוב ● כנסו ותבינו

יש דבר אחד שהישראלים אוהבים יותר מלהיות צודקים – להתווכח. להתווכח על הכל, גם אם מזמן כבר שכחנו על מה ולמה, להמשיך להתווכח עד שנשכנע את יריבנו, או שלפחות נעייף אותו.

לכן, כנראה שבמיוחד בשבילנו הומצא הדיבייט. מי שלא מכיר הרי שהדיבייט הוא ענף תחרותי שעוסק בתורת הוויכוח, הדיון והשכנוע. החוקים ממש לא מסובכים. מתחלקים לשתי קבוצות ומקבלים נושא. קבוצה אחת היא הממשלה (בעד החוק), קבוצה שנייה היא האופוזיציה (נגד החוק). אחר כך חושבים על טיעונים ואז פשוט אומרים אותם. או יותר נכון, נואמים אותם. עם כריזמה, ציניות, דיבור קליט וסגנון. על מנת לנצח צריך לעשות שני דברים. א. לשכנע את השופטים שצדקתם. ב. לשכנע את השופטים שהיריב שלכם אומר שטויות. הצלחתם? ניצחתם!

נשאבים בכוח השכנוע

הדיבייט בישראל לא הכי מוכר. רוב האנשים לא שמעו על התחביב הזה. אבל מרגע שרגלכם דרכה בתוך העולם הזה – אין דרך חזרה. נשאבים פנימה וקשה להפסיק.

אולי ידעתם ואולי לא, אבל בכפר יש נבחרת דיבייט שפועלת כבר שנתיים. אמנם הנבחרת צעירה אבל כבר הספקנו לעבור הרבה ולטעום את טעם הניצחון.

בשנה שעברה היינו ממש סיפור הסינדרלה של הליגה הארצית לדיבייט תיכוניים. התאמנו בדיוק חודשיים וכשהתחילה התחרות כמובן שאף אחד לא ציפה שנצליח. אבל לאט לאט, בצעדים קטנים והססניים, התקדמנו בשלבי התחרות המוקדמים, לשלבים המתקדמים, השתפרנו וצברנו תאוצה עד שהגענו להישג מדהים – ועלינו לשלב חצי הגמר.

שם כבר ראינו את הסוף. היינו מיועדים להתמודד מול האלופים משנה שעברה. אפילו הדיבייטור הטוב ביותר לא היה יכול לשכנע אותנו שיהיה לנו סיכוי מולם. אבל – עשינו זאת. מהחברה החובבנים שלא הבינו כלום הפכנו לגיבורים שהביסו את האלופים. את הגמר כבר לא ניצחנו, אבל זה באמת לא משנה. כי את ההישג הגדול השגנו ונהיינו סגני האלופים.

וכאן כבר היה קשה להתקדם. השנה, לעומת שנה שעברה, לתחרות היה סוף עצוב. או יותר נכון, לא היה סוף, כי הודחנו בשלב מוקדם יחסית, בשמינית הגמר, בקרב צמוד מאוד מול נבחרת מיקנעם. על זה כבר עדיף לא להרחיב, בואו נפרוש בשיא.

אחרינו לוויכוח!

על מנת לסיים בנימה אופטימית. בואו נעשה דיבייט. אדגים לכם באמצעות הסיפור האישי שלנו. הנה הטיעון למה זה בעצם ממש טוב שהודחנו:

ההשתתפות בתחרות היתה כרוכה בהוצאת סכומים גדולים של הכפר על הנסיעות לבתי ספר אחרים. הדלק הוא כידוע האויב מספר אחת של העולם הירוק והגורם העיקרי להתחממות הגלובלית. אנחנו, כתלמידי הכפר הירוק ומנהיגים סביבתיים לעתיד, מחויבים קודם כל לשמירה על הסביבה. גם ככה לא היינו מנצחים בגמר (כנראה) אז כל הנסיעות האלה והרצח הסביבתי הזה בשביל עוד שלב מסכן? זה לגמרי לא שווה, נכון?

אני מקווה שהטיעון שכנע אתכם. ועל ההפסד – לא נורא, תמיד יש עוד הזדמנות. ננסה שוב בשנה הבאה. ובינתיים, אולי אפילו שכנענו אתכם להצטרף.

סופי שרף, י"א/8

הכפר נצבע ירוק

חיילים בוגרי הכפר השתתפו בטקס יום הזיכרון

בוגרי הכפר ותלמידיו ביום הזיכרון לחללי צה"ל

כמדי שנה אנו עורכים טקס לזכר חללי מערכות ישראל. השנה ניתן היה להבחין בהרבה ירוק בכפר, ומלבד העצים והצמחייה כיבדו אותנו בנוכחותם גם עשרות חיילים במדים, בוגרי הכפר הירוק. הטקס היה מרגש, מכבד ונוגע ללב, והחיילים הפכו תחושות אלו לעמוקות אף יותר.

יהב ישי, איילה פיין, ט'/3

סיור פוקח עיניים

מגמת מחשבת יצאה לסיור שהדגיש בו לא היה על יהדות ● נרשמה הצלחה גדולה

קמנו השכם בבוקר ויצאנו לסיור מחשבת באזור הגליל. חשוב לציין שלא היה זה סיור רגיל, אלא חוויית למידה יוצאת דופן וגיבוש חברתי של תלמידי המגמה. הנושא היה "משיחיות ואחרית הימים באיסלאם, בנצרות וביהדות".

מגמת מחשבת בגליל

המתכון המנצח לסיור היה הליכה לא ארוכה, דיונים מעמיקים והדגש על הנצרות והאיסלאם.

הבחירה של צוות המורים להתעמק בנצרות ובאיסלאם, ולשם שינוי להשאיר את היהדות בצד, הפכה את נושא הטיול למרתק. נגענו בעולם שנמצא סביבנו כל הזמן אך מעולם לא שמענו עליו.

הסיור היה נהדר, החומר היה נהדר ותלמידי המגמה שואלים פה אחד: לאן נוסעים שנה הבאה?

ע'., בשם תלמידי מגמת מחשבת

נ נח נחמ נחמן מאומן

מי מאחורי המסכה

כמו כל שנה היה עליז, שמח ומצחיק ● תמונות מפורים 2015

מחויבות

"אני מרגישה כמו בבית עם סבתא"

מיילים, פייסבוק, סקייפ – זה לא רק לצעירים ● תלמידות י"ב/10 נעל"ה חונכות נשים מבוגרות ברמת השרון בכל הקשור לשימושי המחשב וזוכות מהן לפינוקים ולקשר חם ● מהקשר הזה כולן מרוויחות

במסגרת פרויקט צהל"ה יצאו כמה חניכות להתנדב בבית אבות "בית דיור מוגן דב הוז" ברמת השרון. אחת לש־בוע הבנות מגיעות למפגש עם דיירי המקום. כל אחת נפגשת עם הדיירת שהוצמדה לה, ועוזרת לה בעיקר במטרה לקדם את היכולת הממוחשבת.

יוליה קוג'וחבסקי מספרת: "גלינה היא אישה ממש חכמה ומוכשרת, והיא מאוד נחמדה. כשאני מגיעה אליה, אני מרגישה כמו בבית עם סבתא (צירוף מקרים אבל לשתי סבתותיי קוראים גם גלינה...). אנחנו יושבות יחד מול המחשב ואני עוזרת לה לשלוח מיילים וגם לחפש את חברות ילדותה ברשתות החברתיות. אנחנו משתפות אחת את השנייה בחוויות ומשלבות את לימוד המחשב עם עוד דברים כיפיים. מאוד נעים לי במפגשים עם גלינה, ואני מרגישה גם נתרמת ולא רק תורמת".

ויקה סטרחובה מספרת: "כשאני מגיעה אל אלה, היא מכינה עבורי רשימת שאלות, ואני עו־זרת לה להבין ונותנת מענה לשאלותיה. נחמד לי לשבת עם אלה, בשעתיים שאני אצלה היא מכינה לשתינו קפה עם עוגיות, ואנחנו מדברות על נו־שאים שונים. אני גם עוזרת לה לדבר עם מכריה בסקייפ לדוגמה. אני מרגישה שאני תורמת לה".

נסטיה גרוסמן מוסיפה: "כשאני מגיעה למא־שה, היא שמחה מאוד ומחכה לי, אנחנו מתחבקות ואז מתחילות לשבת עם המחשב. אני עוזרת לה לכתוב הודעות ומכתבים במייל,

ומאשה תמיד מביאה לי הרבה דברים מתוקים ואוכל, אפילו אם אני לא רעבה. אני מרגישה שאני עוזרת לה ומשמחת אותה.

"היו כמה פעמים שלא יכולתי להגיע אליה, והיא ממש התגעגעה אליי, וכשהגעתי בנוביגוד (השנה החדשה), נתנו אחת לשנייה מתנה קטנה, ושתינו שמחנו מאוד ולא הפסקנו לדבר ולספר חוויות אחת לשנייה".

אנג'לה מסלובה: "כשאני מגיעה לבלה, היא משוויצה בי בפני חבריה, וזה מחמיא לי. אני מרגישה שאני חשובה לה, אנחנו מדברות והיא משתפת אותי בסיפורים על בעלה שנפטר ועל ילדיה ומה הם עושים ולומדים. אני וזיו המדריך שלנו בפרויקט צהל"ה עזרנו לה בתיקון המחשב ועזרתי לה להשתמש בו – חיברתי אותה לסקייפ, וכך אנחנו מתקשרות גם בימים שאני לא אצלה.

"אני מאוד מחוברת אליה ואוהבת אותה כאילו היא סבתא שלי, והיא אמרה לי שאני כמו הבת שלה – זה מאוד ריגש ושימח אותי. אני מרגישה שאני עוזרת ותורמת לה, וגם נהנית מזה מאוד".

סוניה מיכלבה מספרת: "כשאני מגיעה לסוניה אנחנו מדברות ושותות תה יחד. כן, גם לה קוראים סוניה, ואנחנו אפילו מאותה העיר. אני מלמדת אותה להקליד ולהשתמש בעכבר.

"אני מרגישה שאני עוזרת לה וזה עושה לי טוב. כשאני לא מגיעה בגלל עומס בלימודים, אז שתינו מאוד מתגעגעות אחת לשנייה".

ולסיום כמה מילים על זיו, מדריך פרויקט צהל"ה: זיו מלווה את קבוצתנו זה ארבע שנים, ומגיע אחת לשבוע לפגישה עם התלמידים, שבה הוא מעשיר אותם בכל מיני נושאים הקשורים לצבא ומעבר לכך. זיו הוא דמות בלתי נפרדת מהקבוצה והשקעתו ניכרת ומורכת בקבוצה.

סיפור של התנדבות

לתלמידי כיתה י' ציפתה הפתעה במפגש עם דיירי בית האבות משען: אחת הדיירות כתבה סיפור קצר על הכפר הירוק

במסגרת יום ישראליות, החליטו בבית הספר להפגיש את תלמידי שכבה י' עם דיירי בית האבות משען נאות אפקה, תל אביב.

פגשנו אותם בחדר האוכל, כשברקע התנגנו שירים עם קריוקי. לנו, באופן אישי, יצא לדבר עם כמה נשים מאוד נחמדות, עם חלקן גם רקדנו. לאחת מהן קראו בינה. מאוד נהנינו להכיר ולשוחח איתן, ולכן החלטנו ליצור קשר עם העובדת הסוציאלית של בית האבות, שהפנתה אותנו לבינה. התקשרנו וקבענו איתה פגישה, והיא אמרה שתזמין את חברתה אסתר.

מאוד נהנינו מהביקור, שמענו הרבה סיפורים משתיהן והסברנו להן על שגרת היומיום שלנו. גילינו שבינה כותבת סיפורים קצרים על זיכרונות שלה, ושאחד מהם מספר על הביקור שלהן בכפר הירוק. מאוד נהנינו לקרוא אותו, והיא ביקשה מאיתנו לשתף את הסיפור שאר תלמידי בית הספר. כשסיפרנו לה שיש עיתון בית ספרי, ושאפשר לפרסם אותו שם, היא מאוד מאוד שמחה. אז הנה הסיפור, מונח לפניכם. קריאה מהנה!

רועי חושן ורוני מרקוביץ'

חוויה כפרית

הסיפור של בינה:

כל שנה בט"ו בשבט אנו נוסעים לכפר הירוק. אוטובוס גדול ויפה מחכה לנו ליד השער של משען אפקה. תוך עשר דקות אנחנו כבר שם. קבוצה של כשמונה ילדים מחכים לנו ומברכים אותנו, וגם אנחנו מברכים אותם, ומחבקים ומנשקים, כי מכירים אותם משנים קודמות.

אני אומרת: "הגענו לגן עדן של אזור תל אביב". הירק, העצים היפים, המרחב, השמיים הכחולים ריגשו אותנו. פינת החי שוקקת חיים, התרנגולות והתרנגולים מרגישים שהגיעו אורחים, הטווס

כיתה י"ב/10 בפעילות של התנדבות בבית אבות משען

מקבל את פנינו ומראה לנו את הנוצות היפהפיות, וכולם מסתובבים חופשי ליד רגלינו, ומשמיעים קולות של שמחה וששון. יתר הציפו־רים נמצאות בכלובים ומתקרבות אלינו ליד הגדה.

לא רחוק משם עשרה ילדים קטנים בני שנתיים בערך, עם שתי הגננות העובדות המקום, עומדים בלול גדול ומדברים עם התוכי, ואומרים לו: "תוכי תגיד שלום", והתוכי בשלו אומר: "אבא, אבא". תגיד "אבא בוא", אומרים לו, והתוכי עונה: "אבא, אבא". כולנו צו־חקים. הוא רץ מקצה לקצה. רוצה לשמח את התינוקות ואותנו. הוא כולו לבן עם בלורית אדומה ומקור חד וצהבהב. מדי פעם משמיע קולות, אך אי אפשר להבין אותו.

המארחים שלנו הזמינו אותנו לארוחת בוקר והתנצלו על הארוחה הצנועה. קשה לומר שפיתות חמות, ביצים מבושלות, חומוס וטחינה זו ארוחה צנועה. בנוסף רצועות פלפלים מכל הצבעים וסלט ירקות גדול. אכלנו ושבענו והמשכנו לבקר אצל יתר החיות.

הברווזים השתוללו מרוב שמחה, הציפורים עפו ממקום למקום, שלושה חמורים לא זזו ממקומם, כנראה הייתה להם שיחה מעניינת במשפחה, כל הזמן עם הראש כלפי מטה, אוזניהם זזו. הסתכלו עלינו וראינו את העיניים והשפתיים שלהם. הם היו נקיים מאוד. אחד הת־למידים סיפר לנו שהוא מטפל בהם, מבריש אותם במברשת מיוחדת, נותן להם אוכל שהם אוהבים, ויש להם שוקת עם מים נקיים. לא חסר להם כלום. מדי פעם סוחבים את העגלות לשדה.

לידם, בחצר גדולה, הסתובבו חופשי העיזים. השבוע נולדו כמה גדיים קטנים וחמודים.

פתאום שמענו רעש של טרקטור מתקרב. נהג הטרקטור שהגיע עם פלטפורמה אמר לנו: "אקח אתכם לראות את השדות שלנו וגם את הבניינים החדשים שבנינו השנה". היה מקום לכולנו, והתחלנו לנסוע. האוויר הצח חדר לנשימותינו. ראינו את העץ שהעבירו ממקום אחר בשנה שעברה, עם השורשים הארוכים, הוא נקלט יפה. עברנו דרך האוניברסיטה, דרך בית חולים לחיות, דיברנו עם הווטרינר.

ביקרנו במחלבות, שם סיפרו לנו על הגבינות הטעימות שהם מכינים.

האטרקציה הכי משמחת הייתה בחדר האוכל. הילדים בני 15–16 מילאו את האולם, באו גם ילדים מרמת השרון. גיטריסט ניגן וכולנו שרנו ומחאנו כפיים. בסוף גם רקדנו יחד איתם.

היה לנו כיף בביקור בכפר הירוק.

בינה אסיאס, 9.2.15

יצאנו לעשות שמח

מחצית י"א/2 חגגה פורים עליז במיוחד עם ילדים חולי סרטן, והמחצית השנייה – עם גימלאים מרמת השרון ● תרמו לשמחה: כל תלמידי הכפר והצוות, כמובן

ברוח יום המעשים הטובים הקרב, יצאה כיתה י"א/2 ליום התנדבות.

את הפעילות, שהתקיימה ביום ראשון, 8 בפברואר, התחילה לתכנן הכיתה יחד עם המחנכת אילת מרום חודש לפני כן. לאחר שבחנו מוקדי התנדבות אפשריים, התחלקה הכיתה לשתי קבוצות. קבוצה אחת התנדבה במחלקת ילדים חולי סרטן בבית החולים תל השומר והקבוצה השנייה התנדבה בבית מלינוב, מרכז תרבות ופנאי לבני גיל הזהב ברמת השרון.

החלטנו להכין משלוחי מנות לילדים חולי הסרטן לכבוד חג פורים. לצורך כך עברנו בכיתות ואספנו תרומות, מגוון חטיפים, ממתקים, כסף וצעצועים. היענות התלמידים וצוות המורים הייתה מרשימה ביותר, המוצרים והכסף שנאספו הספיקו לכמעט מאה משלוחי מנות. כדי להוסיף לביקורנו אצל הגימלאים טעם טוב, קנינו עוגיות ללא סוכר.

באותו בוקר נפגשנו בבית הספר, התאפרנו והתחפשנו על מנת להפיץ את השמחה ורוח פורימית. בבית החולים חילקנו לילדים את המשלוחי המנות, שימחנו אותם והנעמנו את זמנם באמצעות משחקי חברה, משחקי קלפים, פעילויות יצירה ונגינה. בסופו של דבר, גם אנחנו נהנינו מאוד וגילינו חבורה של ילדים מקסימים, למשל חיים בן השבע, שאוהב לצייר, ואנחנו נהנינו לצייר יחד איתו.

בבית מלינוב עזרנו לאב הבית משה לסדר את המחסן, ופגשנו גימלאים רבים, חלקם בשיעור ציור, חלקם בשיעור צרפתית ואחרים משחקים ברידג'. חילקנו לגימלאים עוגיות ושמענו סיפורים של חלקם, וסיפרנו סיפורים משלנו. כמו כן חגגנו יום הולדת 18 לכרמלי, מתנדבת קבועה במקום. בסוף המפגש הופתענו לגלות, שכרמלי הייתה בעצם בת 80.

לסיכום, אנו מרגישים שתרמנו לזולת וגם נהנינו במקומות שבהם ביקרנו. יצא לנו גם להפיץ שמחה בקרב אנשים נוספים – כשאחת מבנות הכיתה חזרה לביתה בתחבורה ציבורית, כשל־ראשה אוזני ארנב ומאופרת כארנב, הופתעו כמה נוסעים לראותה בתחפושת. הלא פורים נגמר... אך הייתה לה תגובה מוכנה מראש: "יצאתי עם כיתתי לעשות שמח".

שלי קלימוביצקי, גיא גלאט ויונתן גדות, י"א/2

עושים טוב עם המג"בניקים

יום ההתנדבות הארצי הפגיש אותנו עם חיילי מג"ב.

המחנכת נעמי ורטהיימר דיברה איתנו על יום ההתנדבות שחל ב־24.3. המשימה החשובה של תלמידי ז'/5, כיתת מנהיגות סביבתית, הייתה לאסוף מזון מוכן למשפחות נזקקות. החשיבות של המשימה, לאור הסטטיסטיקה העצובה שלפיה יש אלפי אנשים נזקקים בארץ – מבורכת.

המחנכת חילקה אותנו לשמונה קבוצות, וכל קבוצה הייתה אחראית על כיתה אחרת. כל כיתה התבקשה להביא מספר מוצרים, שאותם אספנו לארגזים.

היו גם קבוצות שהכינו תחנות, כמו המרוץ לחייל, הדבק את החיוך לפרצוף, חידון kahoot, קליעה למטרה, ספירת סוכריות ועוד.

כמה ימים לפני יום המעשים הטובים אירגנו את התחנות, הכנו שלטים וסידרו את האריזות למשפחות הנזקקות.

ביום עצמו התקיימה התוכנית המגוונת והעשירה שהכנו בבית ריושקה – מופע מוזיקלי של תלמידי השכבה, דוכני פעילויות של כל השכבה עם החיילים, בהחלט שילוב מעניין.

יום המעשים הטובים חשוב מאוד. אנחנו שמחות שהשתתפנו בארגון היום, ושהכפר הירוק מעודד פעילויות כאלה.

ריטה ברזובסקי ורעות בלאס, ז'/5

סוללים את הדרך

הסדרה התיעודית "כביש 90" שימשה השראה, מגמת י"א מדעי החברה המשיכה משם ● לשאול את השאלה הנכונה ולדעת ממי לבקש תשובה זה חלק מהעניין של הפרויקט השנתי, שעסק בפריפריה ובמרכז

שכבה ז' עם חיילי מג"ב. עושים טוב

כל שנה מגמת מדעי החברה, שכבה י"א, לוקחת על עצמה פרויקט שנתי בהובלת שתי מורות המגמה יפעת ברונשטיין ואפרת בן עזרא. בסוף הפרויקט מוצג התוצר בערב המגמה השנתי.

השנה, צפינו בסדרה הדוקומנטרית "כביש 90" של מודי בר און שבה הוא נוסע בכביש המדובר אשר עובר בפריפריה הישראלית ממטולה ועד אילת. שאבנו השראה מן הסדרה והיה עלינו לבחור את "כביש 90" שלנו. כל אחד מאיתנו בחר מקום שבעיניו מייצג פריפריה או שהיה בעבר פריפריה ועבר שינויים חברתיים־כלכליים. ממאהל מחוסרי הדיור בדרך נמיר, ירוחם, או שכונת הארגזים בדרום תל אביב ועד לקיבוץ שפיים ושדרות רוטשילד בתל אביב.

במהלך הפרויקט ניסחנו שאלת מחקר שאיתה יצאנו לדרך. היה עלינו לראיין לפחות אדם אחד שלדעתנו מייצג ומתאים לענות על השאלות שלנו. מהראיון הוצאנו מושגים הקשורים לחומר הנלמד ועשינו ניתוח סוציולוגי/ מדעי המדינה. כמו כן, צילמנו סרטון המתאר את המקום בעבר וכיום.

באמצע מרץ התקיים ערב המגמה שבו כל אחד הציג את תוצרו האישי והביקורות היו מאוד טובות. הפרויקט לימד אותנו הרבה, גרם לנו להסתכל על פריפריה בפרספקטיבה אחרת – מקומות שהיום אנחנו מגדירים כחזקים ומבוססים, בעבר לא היו כאלה ולמעשה התחילו מנקודת מוצא דומה לפריפריה כיום. בנוסף למדנו להשתמש בכלים שלמדנו במגמה וליישם אותם על החיים האמיתיים.

גל בורץ, לי בלזר, י"א/8

בלי שדה, בלי חיטה

איך מקיימים טקס חיטה מסורתי כשאין חיטה? ● השנה עסקנו בחשיבותה של ההפסקה

ביום שלישי אחד באמצע נובמבר נערך את הטקס המסורתי של שדה החיטה. אבל כמו תמיד בחיים, שום דבר לא הולך חלק ונתקלנו בבעיה. לא משהו רציני. רק שהיה חסר לנו משהו. השנה אין חיטה. השנה לא זורעים ולא קוצרים. אז עלתה השאלה. איך מקיימים טקס שדה חיטה בלי שדה ובלי חיטה?

אז כפי שכולנו כבר יודעים, הכפר הוא בית ספר מיוחד. מפיקים את המקסימום מהמורים ומהתלמידים. ובאותו יום שלישי אפילו הכפר הצליח להתעלות על עצמו. איכשהו, הצלחנו להפיק טקס בלי חיטה, בלי שדה, רק עם מנוחה – כלומר טקס על הפסקה, על חוסר עשייה.

הטקס היה צבעוני, חגיגי ומוזיקלי במיוחד. השירים עשו טוב על הנשמה, הסמלים השכבתיים עוררו גאווה וכמובן, הייתה התרגשות גדולה לראות 2,000 ילדים שרים את המנון הכפר בגיל ובריונה. אלא שבין הצלילים, הצבעים והמופע המצוין שהעלתה מגמת התיאטרון, הסתתר לו מסר קטן אך חשוב ביותר: מסר ההפסקה.

כתלמידים חרוצים, ספורטאים מצטיינים או נגנים מחוננים כולנו רצים. אנחנו מספיקים את השיעורים של השבוע הזה, כדי שנוכל לעשות שיעורים בשבוע הבא. אנחנו מנסים להספיק תחביבים שונים ומנסים עוד לגוון ולהעשיר ולהעמיק. אבל להעמיק דורש זמן. אז אנחנו רוצים עוד זמן, ומנסים להספיק יותר בפחות. ואז, כשסוף־סוף יש לנו זמן, אנחנו יכולים להתחיל משהו חדש. בקיצור, בלגן אחד גדול ומהיר. אנחנו רצים אחרי היותר ותמיד רוצים לרוץ עוד.

בטקס החיטה צעקו לנו מהבמה משהו מאוד פשוט: "תעצרו! תסתכלו! תחשבו!".

כשאנחנו כלואים במעגל הלא נגמר הזה של חיים ושאיפות, שום דבר לא משתנה. על מנת להבין מה אנחנו באמת רוצים, צריך לעצור. על מנת לראות את התמונה הגדולה, צריך להסתכל מסביב. כי יכול להיות שאיפשהו בדרך פיספסנו משהו שאנחנו באמת רוצים לעשות, אבל ויתרנו עליו אוטומטית. אולי בכלל העיסוק וההתמקדות הנוכחית שלנו הם לא מה שאנחנו באמת טובים בו.

המסר של הטקס השנה היה פשוט מאוד: אם ניקח רק רגע אחד קטן ונעצור, נוכל להרוויח המון. אז חברים, קחו שנת שמיטה.

סופי שרף, י"א/8 מגמת מוזיקה קלאסית משמיעים מיצירותיהם

עושים סדר

חרקים בכפר. חרגול שצילום שחר סתוי, מורה לשטח

את חג הפסח השנה החלטנו לחגוג בשכבה ח' יחדיו, ולשבת בצוותא שתי כיתות בכל שעה, לסדר ייחודי שלנו. השולחנות סודרו ושימחו את לב כל העובר בחצר השכבה שלנו, עטופים בלבן ומקושטים בחרציות צהובות המסמנות את בוא האביב.

זאת הייתה הזדמנות ייחודית להיכרות נוספת בין תלמידי הכיתות בשכבה, אך גם הזדמנות ולבירור מושג החירות עבורנו. ה"תפאורה" המצוינת הייתה החצר שלנו, שהפכה לאולם היפה והמרווח ביותר בכפר, והמנחים היו תלמידי השכבה. כמו בכל ליל סדר מכובד שרנו, ניגנו והזכרנו את היציאה ממצרים, אך בעיקר דיברנו על החירות בחיינו אנו.

הזכרנו שכולנו מאוהבים במידה זו או אחרת בגלות הפנימית שלנו. כולנו מוותרים מדי פעם בפעם על ההזדמנויות ליציאה לחופשי, כי נוח לנו להישאר במקום הידוע שבו אנחנו נמצאים. לחירות יש גם צד מפחיד, ובני אדם מעדיפים פעמים רבות להתעלם ממנה ובוחרים במנעמי השעבוד. פסח זהו הזמן להעריך את החירות ולהעז לפעול. הנה כמה מהדברים היפים שנשאו תלמידים בליל בסדר שלנו.

החופש לחיות כרצוני

כשהתבקשתי לכתוב מהי חירות בשבילי, לא בדיוק ידעתי איך לענות על השאלה, אז שאלתי כל מיני אנשים בתקווה שיעזרו לי להבין מהי באמת החירות שלי.

כל אחד מאלה ששאלתי אמר לי תשובה אחרת, שבאה ממקום אחר ואישי, וזה הראה מה חשוב לאותו אדם בנושא של החירות ושל החופש שלו.

אז אם תשאלו אותי – החירות בשבילי היא מילה אחת והיא בטח עולה לכל אחד ואחת מכם או לפחות לרובכם בראש: חופש.

– החופש לעשות את הדברים שאני מרגישה הכי חופשייה בהם.

– החופש לעשות את הדברים שאני אוהבת ורוצה לעשות.

– החופש להחליט מה אעשה בעתיד ולאן לשאוף.

– החופש שלי לחשוב מה שאני רוצה ולהאמין במה שאני רוצה.

– החופש שלי להגיד מה שאני מרגישה וחושבת (חופש הביטוי) .

– החופש שלי לעשות מה שאני חושבת שנכון לעשות ולהקשיב ללב שלי.

כלומר, חירות בשבילי היא לנהל את החיים שלי איך שאני רוצה ולעשות מה שאני אוהבת, רוצה ומאמינה בו.

בר תגר, ח'/7

להיות נאמנה לעצמי

חירות בשבילי היא מהות. חירות היא אופי.

כבר בגיל צעיר תמיד הקשבתי לצרכים של עצמי, כשהייתי עייפה – הלכתי לישון, כשהייתי רעבה – אכלתי, כשהייתי שבעה – הפסקתי לאכול, כשרציתי חיבוק – הלכתי לקחת, תמיד קשובה לצרכים שלי, נאמנה לעצמי. לדעתי, מי שנאמן לעצמו – נאמן לחירותו, הוא אדם חופשי.

אני שמחה שנולדתי במדינה דמוקרטית שבה אני יכולה להיות קשובה לצרכים של עצמי, לא כמו במדינות עולם שלישי שבהן בנות בגילנו לא יכולות לעשות אפילו רבע מהדברים שאפשריים לנו.

אני מודה ומעריכה את החירות בחיי. חג שמח!

רוני בר אור, ח'/7

פסח

חג יפה כל כך

חנוכה

חנוכה, אחד החגים היפים בכפר הירוק, כל כך הרבה אור וש־מחה מסביב. הכנות רבות והתרגשות כל כך רבה. הכל מתחיל שבועיים לפני החג, כשכל הקבוצות בפנימייה והמשפחתונים מכינות חנו־כיות. החנוכיות מוצגות בחדר האוכל, בערב שאליו מוזמנת כל משפחת הכפר הירוק. חדר האוכל מתמלא לאט־לאט ומכל הכיוונים שומעים את קולות הפליאה. חנוכיות מרהיבות מסביב, הכל מואר וכל כך יפה.

אני עוברת בין חנוכייה לחנוכייה, בין אור לאור, מביטה בחנוכייה אחת ואז באחרת, כל אחת שונה, מיוחדת יותר. אחת מסמלת משהו מציאותי והשנייה בכלל דמיונית. והנה מדליקים את הנר הראשון בשמיעת הברכה. "אמן" נשמע מכל עבר, אני ממש מרגישה בבית. ושירי החנוכה שנשמעים ברקע נותנים תחושה ביתית וחמה. חג חנוכה, חג מדהים. הלא כך?

אנג'ליקה בוז'ור, ט'/3

הכל מואר ויפה. חנוכה בכפר הירוק

נבחרת האתלטיקה במקום ראשון עם עדי גל ואור זוהר

ספורט

מוכנים, היכון, נווט!

ברכות לתלמידות והתלמידים הזוכים בתחרות הניווט, ולמאמן עודד ורבין:
כיתות ז'־ח' בנים: מקום ראשון!
כיתות ז'־ח' בנות: מקום ראשון!
כיתות ט' בנים: מקום שלישי
כיתות ט' בנות: מקום שני
כיתות י'־י"ב בנים: מקום ראשון!
כיתות י'־י"ב בנות: מקום שני

תודה רבה לכל המורים והמורות ששיתפו פעולה, דחו מבחנים, והזיזו אוניברסיטה. ביחד הצ־לחנו להעמיד את הנבחרות הטובות ביותר!
הגמר הארצי התקיים ב־24.3.15.

עדי גל, רכז חנ"ג

הסרט של כל אחד

צפייה ב"זמנים מודרניים" וב"המופע של טרומן" במסגרת בשבוע האמנויות, עוררה בקרב התלמידים דיון סוער על הרלוונטיות הקולנועית לחייהם, וסחפה אותם לבטא את הנושאים המעסיקים אותם

שבוע אמנויות לא היה עוד שבוע שגרתי בכפר הירוק. הצלצולים יצאו לחופש, והמערכת כולה התגייסה למען אירוע מיוחד שכולו אמנות. המטרה: לנוח מעט מהשגרה היבשה ולצאת מהקופסה באמצעות היכרות מרעננת עם מגמות האמנות השונות שלנו – החל באמנות פלסטית, עיצוב ומוזיקה ועד תיאטרון וקולנוע. הנושא הכללי שבחרו רכזי מגמות האמנויות היה "אמנים כפורצי דרך".

במגמת הקולנוע בחרנו להתמקד בבמאים וביצירות קולנועיות אשר נתפסים כפורצי דרך מבחינת השפה הקולנועית שביטאו ומבחינת מידת הרלוונטיות שלהם בימינו אנו.

לאחר חשיבה משותפת, מורי המגמה בחרו סרט לכל שכבת גיל, במטרה לחשוף את התלמידים לעולם תוכן קולנועי בעל משמעות גדולה הנובעת מן המפגש שנוצר בין הקולנוע לחיים. "המופע של טרומן", בבימויו של פיטר וויר, נבחר לתלמידי ט'-י', ואילו סרטו המופלא של צ'רלי צ'פלין, "זמנים מודרניים", נבחר לכיתות ז'-ח'.

לאחר צפייה בסרטים, המורים ביקשו לקיים דיון מעמיק, שדרכו התלמידים ילמדו על הכוח הרב המצוי באמנות הקולנוע, לא רק בשיקוף מציאות, אלא גם בייצור תודעה חדשה ובעלת השפעה. ואכן, היצירות הקולנועיות שבהן צפו התלמידים עוררו ביניהם דיון אשר התחבר פעמים לא מועטות לעולם התוכן האישי שלהם ולסיטואציות יומיומיות מהמציאות שלהם.

רכז המגמה, ישי לוי בנימיני, סיפר לי על מפגש אחד שתפס את תשומת ליבו גם לאחר ששבוע האמנויות נגמר. "זכור לי במיוחד מפגש עם כיתה ז' על הסרט 'זמנים מודרניים', שבו קיימתי עם הילדים דיון על מידת הרלוונטיות של הסרט לחייהם. היה מאוד מעניין לראות באיזה אופן הם פירשו את מה שהם ראו. הילדים התייחסו בעיקר לחשיבות ולמשמעות הרבה של נוכחות הורית בגידול הילדים. הם התמקדו בתוכן הקשור לחיפוש של האנשים אחר העושר החומרי על חשבון הקשר הרגשי שלהם עם ילדיהם. האפשרות של התלמידים לבטא את הנושאים שמעסיקים אותם, על אף שהם לא היו הנושא המרכזי בסרט, מבטאת למעשה את האופן שבו העיניים הייחודיות שרואות את היצירה הקולנועית מעניקות לה את המשמעות".

שבוע אמנויות

אין ספק, שהדיונים אשר נערכו בעקבות הסרטים והאפשרות של התלמידים לבטא את דעותיהם לגבי הסרט ולגבי עולם התוכן האישי שלהם, הפכו אותם לשותפים מלאים בשבוע האמנויות במגמת הקולנוע. ולי, כתלמידת השנה השלישית והאחרונה במגמה, נותר רק לקוות שאותם תלמידים צעירים שהתלהבו מהצפייה בסרטים, יזכרו את הפעילות ובכיתה י' יצטרפו גם הם למגמה שלנו. ואצלנו במגמה הם לא רק ידברו על סרטים בתשוקה, אלא גם יעשו סרטים בתשוקה.

דנה יצחק י"ב/5

אמנות, אמת ומה שביניהן

שבוע האמנויות סחף אותנו ללמידה יצירתית ואחרת. הרצאות ופעילויות בנושאים שונים העמיקו את ההבנה והעניין שלנו בעולם האמנות, פתחו צוהר לעולמות תוכן חדשים והיו יציאה נעימה מהשגרה.

פעילות משמעותית ובולטת בשבוע זה הגיעה מנועם, מורה להיסטוריה ואזרחות המתמצא בקולנוע. צפינו בסרט "המופע של טרומן" ובעקבותיו התעורר דיון על עולם הקולנוע, תרבות הריאליטי ומסרים אשר מעבירה אמנות. הסרט הוא פרודיה על תוכניות הריאליטי. הגיבור, טרומן, הוא סוכן ביטוח בשנות ה־30 לחייו, החי את חייו ככל אדם, אך אינו יודע שהוא למעשה שחקן ראשי בתוכנית ריאליטי שמשודרת בשידור חי.

ניתן לדון בסרט מאינספור זוויות, אם כדיון על מושג האמת, ביקורת על התרבות והטלוויזיה האמריקאית או ניסיון לשאול מהם חיינו. אצלנו הועלתה ההשערה שהסרט הוא הנפשה קולנועית של "משל המערה" של אפלטון: חבורת אסירים במערה שקועים במציאות דמיונית ולא מוכנים לקבל את הימצאותה של מציאות אחרת – מחוץ למערה. במשל מצויה אלגוריה חריפה על הדרך המאוד לא מושלמת שבה אנו רואים את העולם. הדיון על משל המערה גרר שלל דעות מנוגדות ומחשבות רבות – האם אנו, כמו אנשי המערה, לא מודעים לאמת? מהי האמת בעצם והאם היא קיימת? האם כל אחד מאיתנו מגדיר את המציאות והאמת שלו?

בעידן שבו תוכניות ריאליטי, כמו "האח הגדול", הופכות להיות חלק לגיטימי מהשגרה, סרט שכזה הוא יצירה ביקורתית חשובה, מעוררת תהייה והתעמקות בז'אנר הריאליטי ובתפקיד שהוא ממלא בחיינו.

דנה פאר מוסקוביץ', י'/9

"זכור לי מפגש עם כיתה ז' על הסרט 'זמנים מודרניים'. הילדים התמקדו בתוכן הקשור לחיפוש של ההורים אחר העושר החומרי על חשבון הקשר הרגשי עם ילדיהם"

למעלה: משפחת קרייתי בתחרות. למטה: המשוררת נורית זרחי עם מורות לספרות

בא לכתוב

הכותבים המוכשרים של הכפר חשפו את יצירותיהם בתחרות שירים וסיפורים 2015, בהשתתפות אביו של בני קרייתי ז"ל והסופרת נורית זרחי

הגענו לחדר האוכל, נרגשים ומאירי פנים, ועם כל תלמידי בית הספר ישבנו צפופים בכיסאות המוכרים ושמענו את סיפורו של בני קרייתי (נישטי) ז"ל, שעל שמו נקראת תחרות השירים והסיפורים בכפר. צפינו בסרטון שהכינו חבריו ומשפחתו, התרגשנו וגילינו שהיה אדם מצחיק, איש שיחה ומשורר מוכשר.

זוהי מסורת ארוכת שנים לקיום התחרות, ה"מוציאה לאור" את הסופרים והמשוררים שבינינו.

אביו של בני ז"ל עלה לבמה. במבטו ראינו געגוע שמלווה בתקווה כי הדור הבא יבנה את עתידנו. הוא סיפר סיפורים על חייו וחיי בנו, והרגיש את המשפט אשר אמר לו אביו: "לעולם לא להרים ידיים", ולא לוותר. המוטו הזה השאיר אותנו באווירה של "חלוציות" והרגשה שאנחנו צריכים לחולל שינוי.

כמו שציפינו, הגיעה נורית זרחי, הסופרת והמשוררת האהובה. היא הקריאה לנו כמה קטעים מתוך יצירותיה ותרמה לאווירה הספרותית שכבר שררה באולם.

ואז הגיע הרגע שכולנו חיכינו לו, הזוכים! שמענו קטעים מתוך סיפוריהם ושיריהם ונהנו מאוד.

התלמידים חזרו לכיתותיהם בעוד אנחנו, הכותבים, הלכנו לאודיטוריום הקטן לשיחה עם זרחי. תחילה היא סיפרה על חייה בקיבוץ ועל הקשר הביוגרפי לספרה "ילדת חוץ". עשרות ידיים הונפו לאוויר והשיחה הייתה תוססת. דרך השאלות גילינו כיצד מותו של אביה השפיע על כתיבתה ועל חייה כילדה קטנה ועד היום.

זרחי גם סיפרה שהתחילה לכתוב מגיל צעיר מאוד וכאשר שאלו אותה: "האם לדעתך ספרות תורמת לאיכות החיים ומשפרת אותה?", היא ענתה שהיא לא יודעת, כי מאז שהיא זוכרת את עצמה היא כותבת, אך היא חושבת שיש השפעה מרפאה כלשהי על האדם העוסק בכתיבה.

מישהו מהקהל שאל אותה: "האם הגעת לשלב שבו רצית לוותר על הקריירה שלך?", ותשובתה הייתה מעניינת מאוד. היא סיפרה לנו שבאחת מהרצאותיה בבתי הספר, שאל אותה תלמיד: "תגידי את פסיכולוגית או סופרת?". היא התוודתה שחשבה רבות על אותה שאלה, הרגישה מעין פחד מן התשובה העלולה להתקבל וכמעט ויתרה על הקריירה. לבסוף הגיעה לתשובה: יש סופרים שכותבים על חייהם וחיי אחרים ובכך גורמים לקורא לחשוב בצורות שונות על החיים, זאת אומרת שסופרים הם בעצם פסיכולוגים "מוחבאים". כמו שאמר פרויה, לדבריה, "הסופרים הקדימו את הפסיכולוגים".

לאחר חוויה בלתי־נשכחת, הודינו ליוצרת היקרה וביקשנו חתימה. אולי תרצו גם אתם בשנה הבאה לחוות חוויה דומה ומיוחדת במינה. כפי שנורית זרחי אמרה לנו, ואני מאוד מסכימה – לא צריך הכשרה כדי לכתוב, זה פשוט בא.

אני בטוחה שבכולכם מעוררים האמנים השראה ומושכים לעולמם האמנותי, שלדעתי, הוא הדבר הכי מופלא.

תודה רבה למארגני האירוע, נתראה בשנה הבאה!

עמנואל רייכמאן פולג, ח'/7

והזוכים הם

הזוכים בתחרות שירים וסיפורים לזכר בני קרייתי תשע"ה:

חטיבה – סיפורים

מקום שלישי: כרם אביגיל, ט'/7 – "פתרון הפעולה המוגבלת".
מקום שני: ארזי תמר, ח'/5 – "כתיבה, דברי הימים".
מקום ראשון: רבוש יובל, ז'/4 – "ענן בצורת כנפיים".

חטיבה – שירים

ציון לשבח: זייפר יעל, ט'/6 – "שו־מעת".
ציון לשבח: אברהם יובל, ז'/2 – "טיפת זיקנה כסופה".
מקום שלישי: קרמן זוהר, ח'/2 – "אתה חושב שאתה חשוב".
מקום שני: צמח בר, ט'/2 – "מכחול".
מקום ראשון: בר־אור רוני, ח'/7 – "שירת דבורה".

תיכון – סיפורים

ציון לשבח: גלי ענבל, י"ב/2 – "אני אגן עליך".
מקום שלישי: מירב אופיר, י'/2 – "תהיתי לעיתים קרובות".
מקום שני: ברגמן קרן, י"ב/2 – "אב־רהם".
מקום ראשון: שטרית גבי, י"א/5 – "מצבת הקבר".

תיכון – שירים

ציון לשבח: צרפתי רפאל, י"ב/8 – "קר בחוץ".
ציון לשבח: צאיג יהונתן, י'/4 – "לאוהב שבור הלב".
ציון לשבח: שמיר נמרוד, י'/5 – "היה שידע".
ציון לשבח: שחם ענבל, י'/6 – "שגרה".
מקום שלישי: גדות יונתן, י"א/2 – "טוקיו"
מקום שני: רוזנברג גפן, י'/2 – "מקום מפלט".
מקום ראשון: ישראל סתו, י'/7 – "כמוני כמוך".

כְּמוֹ סֶדֶק כּוֹרֵעַ בֶּרֶךְ
לְמַרְגְּלוֹת נָהָר
כְּמוֹ קוֹץ תָּקוּעַ
בְּמַעֲלֵה הָהָר
כְּמוֹ עֵט שֶׁמְּנַגֵּן
סִימְפוֹנְיָה
כְּכָל שֶׁעוֹבֵר הַזְּמַן
גִּלִּיתִי אֶת נְקֻדַּת מַשְׁבְּרַי...

פליטים ללא פתרון

ההצגה "ארץ חדשה" חשפה את תלמידי י"א לטרגדיה של מבקשי המקלט האפריקאים בישראל, אך גם לבעיה שהם מעוררים

בחדר קטן במרתף של "הבימה" יש־בנו בוקר אחד תלמידי שכבה י"א ונחשפנו לעולם חדש שנמצא בכלל לא רחוק מאיתנו, אפילו ממש קרוב אלינו – העולם של הפליטים הסודנים.

כולנו שמענו על הפליטים האלה. לפעמים כי אמרו לנו שהם אנשים רעים, שמסתובבים לנו בלילה בין הרגליים, מפחידים אותנו, גונבים לנו ומורידים את הערך של הקרקעות שלנו. ממש "סרטן" בגוף הישראלי. לפעמים אמרו לנו שהם אנשים חסרי כל שברחו ממציאות לא אנושית באפריקה, ניצלו מהטבח ואז ממשיכים לעבור התעללות בכך שמדינת ישראל כולאת אותם במתקנים, ללא יחס אנושי.

אבל לא משנה כמה שמענו, ולא משנה כמה אנחנו חושבים שאנחנו יודעים – לבעיה של הפליטים הסודנים קשה מאוד למצוא פתרון.

מצד אחד החוויה שלהם מאוד רחוקה מחיי היומיום שלנו, אבל כמו שהיא רחוקה, ככה היא גם משמעותית. דרך סיפורו של פליט שהוא במקרה גם ילה, זכינו להיחשף לסיפור חיים יחסית טריוויאלי במציאות האפריקאית. בוקר חביב שבו הוא עובד בעסק של הוריו, הופך להיות סיוט כאשר אביו נלקח על ידי המורדים, ובמו עיניו הוא רואה את הוצאתו להורג. בהמשך הוא גם חווה את הרצח של אמו על ידי אותם גורמים פנאטיים שמשליטים טרור. על מנת להינצל, הוא עובר מסע רגלי מפרך עד ישראל. מסע שבמהלכו נהרג גם חברו הטוב. הדברים אולי נשמעים לנו רחוקים ואפילו מופרכים. אבל זוהי המציאות הברוטלית שחיים רבים – ילדים, אמהות ואבות רבים. אנשים.

הצגה

מצד שני אי־אפשר להתעלם מהעובדה שזה קצת לא פייה. אם נוריד לרגע את מסכות התקינות והצדקנות – במה אנחנו אשמים? למה דווקא ישראל היא המקום לקלוט אליו את האנשים המסכנים האלה? למה הערך של האדמות שלנו צריך לרדת, ולמה אנחנו צריכים להרגיש פחות בטוחים לצאת מהבית? התשובה הפשוטה אך העגומה היא שזוהי לא אחריותנו. וכאן בדיוק כל התסבוכת.

סופי שרף, י"א/8

הרכבי מוזיקה בכל רחבי הכפר

מוזיקה מדברת היסטוריה

הקשר שבין מוזיקה להיסטוריה הוא עמוק ועשיר, כך למדנו בקונצרט שאירגנו בצוותא צוות המורים בשני המקצועות.

הקונצרט שילב קטעי מוזיקה מימי הנאורות והסברים על מלחיניהם והקשר שלהם לקונטקסט הכללי של עידן הנאורות שלמדנו עליו בשיעורי ההיסטוריה.

את הקונצרט הובילו תלמידי המסלול למוזיקה קלאסית של כיתה ח'/7, בשילוב עם קטעי הערה קצרים, שנכתבו על ידי המורים להיסטוריה והוקראו על ידי תלמידיהם. האירוע כלל גם תחפושות ברוח התקופה ומצגת עם תמונות וציורים. בין המלחינים שאת יצירותיהם שמענו היו ויוולדי ויוהן יואכים קוונץ.

הקונצרט איפשר לתלמידים שלא שומעים מוזיקה קלאסית בשגרה לשמוע יצירות מוערכות בביצוע קליל אך מושקע ומקצועי, בשילוב עם הסברים שהעשירו את הדעת גם בקרב תלמידים שחשבו שהם מבינים בנושא.

אך המסר העיקרי שנלמד בקונצרט היה הקשר ההדוק שבין מוזיקה, ובפרט מוזיקה קלאסית, ובין היסטוריה. למדנו שההיסטוריה משפיעה על המוזיקה דרך רעיונות ודעות, והמוזיקה משפיעה על ההיסטוריה דרך תמיכה באירועים או התנגדות להם. למשל היצירה "חיקוי" של ויוולדי, אשר סגנונה השמח והקופצני מנסה לשנות את המוסכמות של המוזיקה, והניסיון של הפילוסופים לשנות את תפיסת העולם באירופה במאה ה־18.

אלה זליקובסקי מולר, ח'/2

מופע

מגולדברג ועד שיר נולד

הסתיים שבוע של הופעות באודיטוריום בית הספר.

הייתה הופעת הרכבים מרשימה ביום ראשון, ה־14 בפברואר, עם הרבה הרכבים מיוחדים שפועלים בכפר – איך גדלנו כל כך?

מופעי שירי לאה גולדברג שהיו השנה גם ברמה מאוד גבוהה וגם בשילוב מצוין עם צוות הספרות וגם שש(!) הופעות – הופעה לכל שכבה. זה בהחלט שיא ומעמיד לנו רף מאוד גבוהה. תודה ליוסי שוורץ על העיבודים וההשקעה העצומה בפרויקט, ותודה למורים שוויתרו לתלמידים שיצאו לחזרות. ראוי לציין ששלושה מתוך הביצועים היו פרויקטים של תלמידים.

תוך כדי הימים של מופע שירי לאה גולדברג קיימנו בערבים מופעים של כיתות ז' ו־ח'. הרמה הייתה מאוד גבוהה, ואין ספק שהיא עולה בהתמדה. יואב זוהר ויוני אפרתי, שאירגנו את המופעים, עשו עבודה מעולה.

ולסיום – הפרויקט המסורתי "שיר נולד בכפר", שנערך ערב אחר כך, ב־15 בפברואר. 15 שירים מאוד מרגשים. כל מי שהיה, עבר חוויה מיוחדת. השירים יעברו ל"טיפול" תלמידי כיתה י"ב כפרויקט הקלטות לבגרות במסגרת התכנית הייחודית.

הצוות מודה לכל מי שעזר ונתן יד. כן ירבו!

אמיר בן אלון, מורה

תלמידי הקולג' בטיול שנתי, נהנים ושמחים

EMIS: A school with a vision

A few months ago I had the great privilege of interviewing 3 girls from the newly-established EMIS school that was set up right next to our school.

Because we are completely different schools with entirely different schedules and goals we don't ever meet, and so we know nothing about each other. I personally think that's a shame.

When I was offered the chance to go and interview some students from the EMIS school about their lives here vs. their lives in their countries of origin I was ecstatic. What an amazing opportunity to find out more about this school that we're always hearing about, and expose my friends and fellow classmates to them in the process.

I hope that this little glimpse into their world will help everyone that reads this article understand a little better, and make them want to find out more about this extraordinary program and it's great mission – to make this world a better place.

I met the girls at lunch; Maria Tîrnovanu (Romania), Sofia Arthurs-Schoppe (New-Zealand) and Anna-Sophie Kräftner (Austria). On our way back to their school's premises I already found out some interesting comparisons between this special program and their schools back home.

Maria: "I'm from Romania, and in my country the educational system is really flawed, in my opinion. We took a lot of different subjects without properly focusing on any of them.

However, in the IB program we have 6 main subjects and a research paper of 4,000 words. Here, we delve deeper into every one of the subjects we take. Especially since we have 2 years to do it.

This school prepares you more, it gives you more knowledge on what you could do in college and helps you realize what you'd like to learn in the future."

Sofia: "Well, I'm from New-Zealand, and I actually came from a system with less subjects, but we didn't go as in depth as we do here, in this school. Not only are there longer class-hours, it's also way more rigorous and you actually have to learn things, not just memorize for a test. You have to know it to be able to apply it, and that's what we do here. We're learning to apply knowledge."

When we got a bit more comfortable on a bench, I asked them how did they find the experience of a boarding school away from home to be: harder? Easier?

Maria: "In the beginning it was really difficult. We didn't know each other, and after having the same group of friends for 17 years, coming here and having to make friends all over again was pretty hard. But after a while you realize that everyone is in the same situation as you, and you can actually go and talk to them about these things.

Overall, it's amazing."

Anna: "I previously lived abroad, so I know what it feels like to have to make new friends in a different country, and I actually really enjoyed the process. I like this feeling of being surrounded by so many people, mainly because I come from a small family, and I'm used to being by myself all the time. Versus here, that you're constantly around people and they always ask you how are you, how was your day..."

I should probably note that not even five minutes earlier we were approached by one of the students, and he asked us if we had an iPhone 5 charger and if he could possibly borrow it later on.

Indeed, there is never a dull moment.

Afterwards we went a little deeper into what is the meaning of being in a boarding school.

Sofia: "For me personally, my family is about 16,000 kilometers away. So you can't really go home if you feel a little bit sad. And also there's an 11-hour time difference, so when I'm waking up – they're going to sleep, and the other way around. We all have lives, and so it's not that easy to get the support we need from the family back home. That's why it's so important to have people that you trust here. We feel in-tune with one another and when someone is sad, there are always going to be people around them to ask what's wrong, to lend a hand and to be a good support system for each other."

Maria: "Yeah, because we're the only ones we have here."

The next topic we discussed was the language – all the classes in the school are in English, which is not the native language of two of my three interviewees.

Maria: "Even when I was at home my English was always good, but I didn't have to think in English, write in English, learn in English – everything is in English. And so even if your English is not that good, you can still communicate, and you still have to communicate with others.

I think that you can really see the improvement on an academic level; we all came here with a good conversation-level in English, but our reading, writing and expressing ourselves in English has really improved."

Anna: "There are some German-speaking students here, and sometimes when we switch back to German when we're alone it's a bit hard to recall words in German that we automatically think about in English. Also, when we skype our parents back home there are words that we just don't translate to our native languages."

Sofia: "Language comes second, because we know each other so well we don't necessarily need language to communicate sometimes."

To wrap it all up, I was given the web address of their school's blog with the request that I share it with people and make them read it.

It's very interesting, and if this article made you want to find out more about this amazing school – their blog is where you'll be able to get more info about them, both individually and in general.

I personally believe that this school is a huge step towards a more advanced, accepting world, where we're all aware of each other even if we come from 85 different countries.

Eden Sinderovsky

מחזור ס'
שלב הסיכומים (1)

הכפר הירוק שלי

עדן סינדרובסקי, עורכת בעיתון הכפר, נפרדת מתקופה

את דרכי בעיתון הכפר התחלתי בכיתה ח'. הכיתה שלי הקימה פרויקט של איסוף צעצועים ומשחקים לילדים השוהים בבית חולים שבו עבדה אמה של אחת מחברותיי לכיתה, ואני התנדבתי לכתוב על כך כתבה לעיתון.

פגשתי את ורדה קרין, המורה המלווה והעורכת של עיתון הכפר, וכבר בסוף אותה השנה הפכתי לאחת העורכות הצעירות של העיתון, יחד עם אווה לנצמן שהייתה אז בכיתה י'.

מאז ועד היום אני עורכת בעיתון הכפר.

גם כשהיה קשה בלימודים, וגם כשהייתי צריכה לוותר על פעילויות אחר הצהריים שלי מפאת חוסר זמן – מעולם לא העליתי בדעתי לוותר על עריכת העיתון. ידעתי שאוותר על כל השאר לפני שאוותר על זה.

חמש שנים עברו מאז, ואני עדיין מתקשה להאמין שהגעתי כל כך מהר לישורת האחרונה. העבודה שלי בעיתון הפכה כבר לכל כך טבעית מבחינתי, שאני לא מסוגלת לדמיין את חוויית הכפר הירוק שלי בלי החלק הזה בחיי.

בטוח להיות אתה

בסוף השנה הזו אסיים לא רק את כהונתי כעורכת העיתון, אלא גם את לימודיי בכפר הירוק, ולכן גם את החוויה המ־דהימה שחוויתי כאן.

אין לי איך לסכם את שנותיי בכפר מבלי לעשות להן עוול, שכן שום תיאור מילולי לא יצליח לבטא את ההרגשה שלי כשאני מסתובבת במסדרונות. אני לא יודעת אם זה קשור ספציפית לבית הספר, או שזה פשוט בגלל שכאן העברתי את השנים החשובות ביותר בחיי, אבל בכל פעם שאני נכנסת בשער הכפר אני מרגישה בשליטה. אני מרגישה שאני יודעת מה הלך הרוח, מכירה את המסורות, מכירה כל מורה והשריטה שלו. אני מרגישה שאני יודעת איך להתנהל בכפר, שאני יודעת מה אני עושה.

אני מרגישה שזה מקום בטוח, אבל לאו דווקא מבחינה פיזית: זה מקום בטוח להיות מי שאתה.

כשאנשים מבקשים ממני לתאר את חוויית הלימודים כאן, אני לא לגמרי יודעת מה לומר להם – איך מגדירים משהו כל כך מופשט, משהו כל כך ברור מאליו ועם זאת נסתר מן העין. אז אני מספרת על התלמידים האדיבים, על המורים המוערכים ועל אווירת הלימודים, אבל זה לא מה, שבעיניי, עושה את הכפר למקום שהוא.

בכפר אתה יכול למצוא חבורת בנות יושבת על ספסל, אחת לבושה בשרוואלים וסנדלי שורש, השנייה בשמלות ועקבים והשלישית בג'ינס וטישירט, והן יהיו החברות הכי טובות. זה מה שאני אוהבת בכפר הירוק – את קבלת השונה, את הסוב־לנות – כאן אלו לא רק מילים שנזרקות לאוויר; כאן זו דרך חיים שכולנו מצייתים לה אפילו בלי שנשים לב, כי מי שלא מכיל ולא מקבל לא מקבלים אותו.

כן, אמנם לא הכל כאן מושלם, וגם כאן בכבל מערכת יש תקלות ובעיות, אבל בסופו של דבר היתרונות של הכפר עולים בעשרות מונים על הסרונותיו.

דרך החיים הזאת של הסובלנות היתה אחת מהסיבות אשר בגללן רציתי אז, בכיתה ח', לקחת חלק בעיתון.

רציתי לדווח על המגוון הענק של פעילויות שמתקיים בכ־פר בכל שנה, רבות מהן עוסקות בדיוק בנושאים אלו; רציתי לכתוב על אנשים יוצאי דופן שפגשתי במסגרת הכפר ועל התרבויות השונות שאליהן נחשפתי בזכות הפעילויות שהכפר מקיים; רציתי לעזור לכפר הירוק להיות שליח של הערכים שהרגשתי שהוא מייצג בשבילי; רציתי להראות לעולם מה אנחנו עושים כאן. מה אנחנו יוצרים כאן יחד.

הקונגרס הבינלאומי למנהיגות סביבתית ומשלחות הנוער הן רק קצה הקרחון – בית הספר הבינלאומי שקם בשטח הכפר הוא קפיצת המדרגה האולטימטיבית בדרך לעולם טוב יותר, והוא הוקם כאן אצלנו, בכפר הירוק.

תמיד נזכור מאין באנו

בפעם הבאה שיצא עיתון בכפר אני לא אהיה חלק ממנו, אבל תמיד אחשוב לעצמי על אילו אירועים דיווחו השנה, מי הכתבים החדשים שממלאים את מקומנו, ואם אותן המחשבות שעברו לי בראש והניעו אותי לקחת חלק במערכת המדהימה, המלמדת והמחשלת הזו עברו גם בראשם כשלקחו את התפקיד.

נותר לי רק לאחל לכל המחזורים הבאים אחרינו הצלחה, הגשמה עצמית והתפתחות. בדיוק כמו שאנחנו התפתחנו כאן בכפר הירוק.

אני גאה לסיים השנה את תקופת לימודיי, ואני חושבת שאני מדברת בשם כל המחזור שלי כשאני אומרת שאני שלמה עם מה שהשארתי אחריי, עם מה שלמדתי והכלים שרכשתי כאן. אני מרגישה שכולנו מוכנים סוף־סוף לצאת לדרך חדשה, אבל תמיד נזכור מאין באנו.

קדימה מחזור ס'!

עדן סינדרובסקי, י"ב/8

צלילי נורדהאוזן

14 מוזיקאים מהכפר יצאו לגרמניה לשבוע עמוס בהופעות ואחווה בין־דתית ● היה מרחיב אופקים

ב־22 בנובמבר יצאנו מהכפר תשעה נציגים ממסלול הרוק־ג'אז של מגמת המוזיקה וחמישה נציגים מהבית הק־לאסי, יחד עם שתי קבוצות נוספות מבית הספר האיטלקי בחיפה ובית הספר אורט בעכו, לעיר נורדהאוזן שבגרמניה.

מרגע נחיתתנו בברלין, מסענו התחיל בנ־סיעה ממושכת של באוטובוס, מלווה באווירה מוזיקלית ומגבשת במיוחד. לאחר ארבע שעות, הגענו לקונסרבטוריון Kreismusikschule Nordhausen, שבמסגרתו התארחנו אצל מש־פחות מקומיות, ואגרנו כוחות במהלך סוף השבוע (שאצלם כלל גם את יום ראשון) לקראת שבוע מאתגר, מעשיר, חווייתי, מהנה ומוזיקלי במיוחד!

באחד מן הימים נפלה בחלקנו הזכות להופיע הופעה אקוסטית מול לא אחר מאשר ראש עיריית נורדהאוזן. נוסף לכך, הנהלת הקונסרבטוריון איפשרה לנו לערוך חזרות לקראת סיבוב ההופ־עות שהיה חלק בלתי־נפרד מהשבוע המיוחד הזה.

היינו קבוצה גדולה של תלמידי מוזיקה משלו־שה בתי ספר, תזמורת מקומית במסגרת הקונסר־בטוריון ושתי בלרינות, ויחד עם המלווים טיילנו במהלך השבוע ברחבי גרמניה והופענו בכל יום באזור שונה. במהלך השבוע הופענו בשלוש ערים שונות, כולל שתי הופעות אקוסטיות מיוחדות בבית אבות ובכנסייה, והופעה אחרונה שנוספה ברגע האחרון במשרדים של יצרנית הרכב "סקו־דה" בנורדהאוזן.

אין ספק שמדובר בביקור מיוחד, שבו מלבד עשייה מוזיקלית מבורכת, טיילנו בגרמניה, הכרנו אותה יותר לעומק, ונחשפנו לתרבויות שונות במסגרת הצימוד למשלחות מבתי ספר שבהם התלמידים משתייכים לדתות שונות.

אני מאחל וממליץ לכל אחד לצאת להרפתקה מהסוג הזה ולהרחיב אופקים.

את המשלחת מהכפר ליווי אמיר בן אלון, רכז המגמה, ורותי איצקוביץ', מורה במסלול הקלאסי.

דור געש, י"ב/5

אילת סוף

הטיול השנתי האחרון הוא רגע שחיכינו לו זמן רב. ואני שמחה לבשר שלא התאכזבנו.

יצאנו ביום שלישי לכיוון אילת. אמנם הנסיעה הייתה ארוכה, אך ההתרגשות שלנו מילאה את האוטובוס בשירים ומוראלים.

המסלול הראשון שלנו היה בקניון שחורת, החום המדברי היה מאיים מעט, אבל צלחנו אותו בגבורה. בערב יצאנו לטיילת וצילמנו את עצמנו עושים שטויות, בהוראת מועצת השכבה כמובן.

ביום השני טיילנו בקניון הארום המרהיב ביופיו, שנירקלנו בחוף אלמוג ולאחר מכן קיבלנו חטיפי טוב טעם מסיסקו בפעם האחרונה. לקראת הערב מזג האוויר החל להתקרר ואפילו ירד גשם! זכינו לראות את אילת באור קצת שונה.

היום האחרון הוקדש לפארק תמנע, שם אספנו אבנים ירוקות והצטלמנו כשכבה ליד האגם.

שלושת הימים עברו מהר מדי, אבל אני שמחה מאוד שהטיול השנתי האחרון שלי היה כל כך מיוחד, מהנה ומושקע.

תודה לכל הצוות והתלמידים שהשתתפו בארגון. תודה רבה על חוויות בלתי־נשכחות, ועל שש שנים מקסימות שיגיעו לסיומן בקרוב.

אלונה בלקין, י"ב/5

ההמנון פתאום קצר

קשה להאמין שהתקופה הזו פשוט נגמרת.

כשמגיעים בפעם הראשונה לכפר ושרים את ההמנון (הארוך, יש לציין), לא מבינים ולא קרובים אפילו להבין כמה הוא מדויק ומשקף את תחושותינו כלפיו לאחר שש שנים.

בשנה האחרונה מסתכלים אחורה וחושבים על כל מה שעברנו במקום הזה.

נזכרים בטקס הראשון, בכיתה הראשונה, בחברים הראשונים ובמורים הראשונים. אנחנו נסחפים לעולם שלם של זיכרונות אהובים, קשים, מאתגרים ומספ־קים. הרבה "פעמים ראשונות" חווינו בכפר, שבשבילנו אכן היה המקום המיוחד ביותר לחוות אותן.

לא סתם אנשים קוראים לכפר "בית". הוא המקום שבו גדלנו, חונכנו לראיית האחר ולמנהיגות יוצאת דופן.

זו זכות גדולה להיות חלק מהכפר שתמיד חי, תמיד קורה בו משהו ותמיד מלא אנרגיות ושמחה.

קשה לחשוב על כך כעל פרידה. אחרי כל השנים, מוזר כמה ההמנון מרגיש פתאום קצר. מוזר איך הזמן שנותר חולף מהר, ואיתו ההבנה כמה אנחנו אוהבים את המקום הזה.

אז תודה לכל האנשים שהיו איתנו בשנים המרגשות שבהן התעצבנו, שהיו אוזן קשבת במסירות אין קץ לכל אחת ואחד מאיתנו.

אנו יוצאים מהכפר אל החיים האמיתיים מלאי שמ־חה וגאווה, לא לגמרי נפרדים, וכבר מחכים להזדמנות לחזור לבקר בשנה הבאה.

שולחים אינספור תודות וחיבוקים אחרונים,

אלונה בלקין, מיכל סבר, איה בוגוד, מחזור ס'

ידיעות אחרונות
הכפר הירוק

חדר מורים

בית הכפר הירוק מברך את עדן סינדרובסקי, הכותבת והעורכת המיתולוגית של עיתוננו. דרך צלחה בשירות הצבאי

בית הכפר הירוק מברך את שרה ג'נח, העובדת המצטיינת לשנת תשע"ד

חושבים בהגיון

נבחרת השחמט, שזכתה במקום הראשון, עם עדי גל, מרכז חינוך גופני